

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#) [@catalunya_cristiana](#) [www.catalunyacristiana.cat](#) [@catalunyacristiana.bsky.social](#) [@catoristiana](#) [catalunya cristiana](#) Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

“El proper Papa assumirà i continuarà el pla traçat per Francesc”

Entrevista a Francesc Conesa, bisbe de Solsona i president de la Taula Interconfessional de Catalunya, en els 1.700 anys del Concili de Nicea

P 8-13

Agustí Codinach

OPINIÓ

“Nicea, el fill primogènit”

Per DAVID ABADÍAS Bisbe auxiliar de Barcelona

P 15

CONCLAVE

Amb els ulls posats a Roma

P 18-19

SUMARI

11 MAIG 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	16
L'Entrevista	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
In memoriam	38
Cultura	41
Agenda	46
Des del carrer	47

24

La catedral de Barcelona acomiada Francesc

Més de 500 fidels van participar en l'eucaristia

20-21

L'Esperit Sant i el Conclave

Per Joan Planellas,
arquebisbe de Tarragona

26-29

Entrevista a Montserrat Esquerda

És la degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna

38-39

En recordança de l'abadessa Maria Lourdes Solé

Era una dona d'una fe profunda

EDITORIAL

Fidels a Crist

Després d'acomiarar i agrair el llegat de Francesc, el Pontífex número 266 en la història de l'Església, ens preparam per donar la benvinguda al seu successor, que han d'escollir els cardenals reunits en un Conclave que es posa en marxa el dimecres 7 de maig i que al tancament d'aquesta edició encara no havia començat. La manera mateixa com es desenvolupa el Conclave ens entronca amb la tradició. El fet que 133 cardenals menors de 80 anys, que són els que poden elegir el Successor de Pere, es tanquin *cum clave* a la Capella Sixtina, aliens a tot contacte amb l'exterior, per tal d'escotar sense interferències l'Esperit Sant no deixa de ser xocant i d'exercir un fort magnetisme en l'actual societat secularitzada. Afegim-hi encara l'ús de les paperetes i de la xemeneia amb tothom atent a la *fumata blanca* i a la proclama *Habemus Papam*.

També els 1.700 anys del Concili de Nicea que es commemoren el 20 de maig vinent ens entronquen amb la tradició. "Els cristians del segle XXI continuem professant la mateixa fe que va ser proclamada fa 1.700 anys a Nicea", ens recorda en una entrevista el bisbe Francesc Conesa.

Ens trobem recorrent una nova baula en la llarga cadena que són els gairebé 2.000 anys de la història del cristianisme, caracteritzada per aquest moviment regular entre tradició i renovació, però sempre fidels a Crist. Subjectes a la roca ferma, continuem avançant en aquesta aventura que l'Esperit Sant va inspirant en cada període de la nostra història, amb el convenciment, a més, que estem en bones mans.

.....

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià

(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana a les Xarxes

JAUME FLAQUER SJ

@jaimeflaquer.bsky.social

29/04/2024

Jesuíta

Amb l'apagada total (de llum, internet, tv, xarxes...) la gent busca la "salvació" en allò senzill i natural: una espelma, ràdio analògica, diner físic. Això ens recorda que som natura, que som cos, i que no hi ha salvació fora d'ell

JORDI SABATÉ PONS

@pons_sabate

29/04/2025

Malalt d'ELA i activista

Hola, Endesa, tinc por de morir asfixiat si hi hagués una altra apagada. Us suplico que em poseu un generador de llum al meu pis, per a les màquines de suport vital. No pretenc que me'l regaleu, us el pago. Estimo la vida i no vull morir per un tall de llum

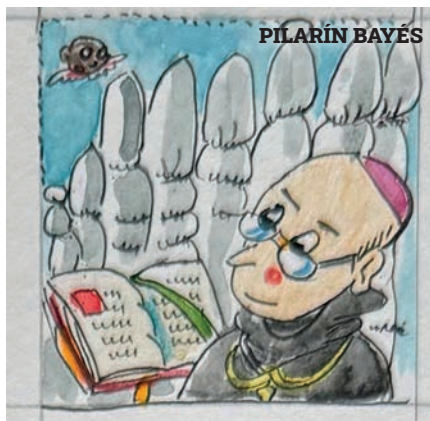
SOR LUCÍA CARAM

@sorluciacaram

29/04/2024

Dominica

Avui, festa de Santa Caterina de Siena, patrona d'Europa, que anomenava el Papa "el dolç Crist a la Terra". Que ella acompanyi el conclave i ens regali la pau

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

HOSPITAL DE CAMPANYA A LA RÀDIO

L'apagada del 28 d'abril va afectar l'Església, començant per Ràdio Estel, que es va convertir per una estona en un hospital de campanya. Fidel a la vocació de servei, va oferir en tot moment l'última hora del que passava malgrat les dificultats. Les diòcesis de Girona i Vic van mantenir la missa funeral pel Papa programada per al mateix dia. Però molts temples van perdre llum i megafonia en plena missa, així com la capacitat d'administrar necessitats de persones sense recursos. El rector de la parròquia de Santa Cecília de Barcelona, Gabriel Carrió, va explicar que va

viure el tall "en acabar el Glòria" i que "va seguir l'Eucaristia sense micro".

Entre les suspensions, destaca la presentació d'un llibre del Centre de Pastoral Litúrgica sobre el Credo del Concili de Nicea, impulsat per la Taula de Diàleg Interconfessional, acte presidit pel bisbe de Solsona, Francesc Conesa, i que es traslladava al 7 de maig. La catedral de Barcelona va tancar de manera controlada quan hi havia turistes visitant-la. En el cas de la basílica de la Sagrada Família, no hi va haver afectacions per les reserves elèctriques.

Zoom **MACIÀ GRAU**

L'apagada històrica que va patir tota la península Ibèrica el 28 d'abril també va afectar la vida de l'Església. Tot i que la majoria de les eucaristies i activitats programades es van ajornar, algunes celebracions ja havien començat quan es va produir el moment del tall de subministrament. Va ser el cas de l'Eucaristia en sufragi del Papa a la catedral de Girona, on els més de 200 assistents van continuar la missa a les fosques per pregar i recordar la figura del Pontífex.

L'efemèride **JOAN PALLARÈS-PERSONAT**

13 de maig del 1946

Mor a Montserrat el qui era el seu abat des del 1913, Antoni Maria Marcet i Poal

Mirada al món

El Papa del somriure

**MN. JOSEP
M. GAVALDÀ RIBOT**
Prevere de la diòcesi
de Tarragona

Amb el seu rostre alegre i proper ens ha comunicat una de les dimensions més profundes de la fe: la joia. No es tracta d'una alegria passatgera sinó d'aquella que brolla de la unió amb Jesucrist: "Us he dit tot això perquè la meua joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa" (Jn 14,11).

El seu magisteri ha posat en relleu l'alegria: "L'alegria de l'Evangelí" (2013); "L'alegria del amor" (2016); "Alegreu-vos i celebren-ho" (2018). Ha volgut afrontar els reptes des d'aquesta actitud tan evangèlica que és l'alegria per la vida que Déu ens ha donat, la joia serena del qui tot ho viu fonamentat en la roca que és Crist.

L'alegria és cabdal per comunicar l'Evangelí. "Un cristià trist és

L'alegria és cabdal per comunicar l'Evangelí

un trist cristià" —una de les seves frases. I *Evangelii gaudium* començava així: "La joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, la tristesa, el buit interior, l'aïllament." I ens animava a començar una "etapa evangelitzadora marcada per aquesta joia". Va ser un pensament inicial, però que ha sabut portar fins al final malgrat les resistències d'alguns sectors més conservadors de l'Església a les seves reformes o la tristesa causada per les guerres i el drama dels migrants i dels pobres en general que ell englobava amb la paraula "descartats".

Ens n'emportem ensenyances teològiques i pastorals, però aquella

que quedarà en la memòria de molts serà el record del papa Francesc fent el lavatori de peus en una presó el Dijous Sant, rient amb els infants, quan dinava amb els pobres, o saludant alegre la gent a la plaça de Sant Pere.

El seu somriure em recorda el papa Joan Pau I, que malauradament només va durar 33 dies com a Papa però ens va deixar un rostre somrient, amical, serè, ple de comprensió.

El papa Francesc ja és al cel i des d'allí segurament ens continuarà animant amb aquella frase tan típica de "feu enrenou" i que volia remoure la nostra fe de l'acomodament i la passivitat per fer-la sortir cap enfora i ser testimonis de l'alegria de l'Evangelí. ■

Contrapunt

El dia de la mare

MARTA MIR PEINADO
Mare de família i
coordinadora de la Llar
de Maria de Castelldefels

Històricament, el primer dia de la mare es va celebrar el 4 d'octubre del 1926. Va ser una iniciativa perquè els nens regalesin flors a les seves mares. El 1965, per celebrar-ho conjuntament amb altres països europeus es va fixar la data del primer diumenge de maig, època associada a la fertilitat i la vida.

La maternitat és un autodescobriment, no només pels canvis físics que comporta, sinó perquè psicològicament ens obre uns horitzons mai pensats. Per això és important el suport de la família, que fa que l'experiència i l'impacte emocional siguin més agradables.

Com sabem, la salut materna, el benestar del nen, la situació econòmica i altres factors tenen més o

La maternitat és un sentiment universal

menys importància segons el lloc. En alguns països la despesa per nen és extraordinària, mentre que en d'altres amb prou feines fan els tres àpats diaris. Però el que un nen necessita per formar-se equilibradament és sentir-se estimat, i ningú no està més ben dotat per a això que una mare.

Forma part de l'educació que els fills marxin de casa, però no deixa de ser dolorós trobar la llar, abans tan plena, amb un silenci profund. Al mateix temps, voldria tenir una menció especial per aquelles mares que han deixat els seus fills lluny per poder-los donar una vida millor. És un patiment que no puc imaginar.

Des de fa temps treballo amb dones embarassades en risc d'exclusió

social a la Llar de Maria (www.hogardemaria.org), i he constatat que, malgrat les dificultats, quan veuen el seu nadó superen els entrebancs amb imaginació i esforç. Per tant, la maternitat és un sentiment universal.

Però el millor model de mare és la Verge Maria. Hi trobem la mestra de la maternitat, del sofriment callat, de l'espera il·lusionada. Va ser ella qui va acollir "la Vida" en nom de tots. En contemplar la maternitat de Maria, l'Església descobreix el sentit de la seva maternitat i al mateix temps és un model incomparable d'acollida i cura de la vida.

Donem gràcies perquè, amb aquesta capacitat de concebre un fill, estem participant directament en l'acte de la Creació de Déu. ■

El testimoni d'aquest sant pot ajudar totes aquelles persones que, com ell, en algun moment de la seva vida s'han quedat soles

Sant Pancraç, un dels nostres

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

El proper dotze de maig celebrarem la festivitat d'un dels sants més estimats i populars d'arreu del món. Es tracta de sant Pancraç. Podem trobar la seva imatge en moltes esglésies, comerços i habitatges dels nostres pobles i ciutats. Els devots de sant Pancraç acostumen a posar una branqueta de julivert als peus del sant i li demanen que els ajudi a tenir bona salut i una feina pròspera.

Sant Pancraç va néixer al segle III en una ciutat d'Àsia Menor. Expliquen els seus biògrafs que els seus pares van morir quan ell era un infant i va quedar a càrrec del seu oncle Dionís. Tots dos es van traslladar a viure a Roma. Va ser a Roma on Pancraç i el seu oncle, gràcies al testimoni dels cristians que hi vivien, van conèixer Crist i es van batejar. Al cap d'unes setmanes de batejar-se, Dionís va morir i Pancraç es va quedar sol.

Expliquen els cronistes que, en

aquells dies, l'emperador va promulgar un decret contra els cristians. Pancraç, juntament amb altres companys de fe, va ser arrestat i empresonat. Durant el procés al qual va ser sotmès, no va voler abandonar la fe en Crist. Va ser condemnat a mort i executat amb només catorze anys.

El testimoni d'aquest sant pot ajudar totes aquelles persones que, com ell, en algun moment de la seva vida s'han quedat soles. Pancraç es queda sense família, però té la companyia de Déu. Tots podem fer nostres les paraules del Salm: "Si mai m'abandonessin pare i mare, el Senyor em recolliria" (Sl 26,10). Ell és el nostre Pare, sempre serà al nostre costat i ens donarà el seu consol i suport.

Sant Pancraç és també un model per als joves. Coneix Crist i el posa al centre de la seva vida. És un jove que, en paraules del papa Francesc, se sent "atret per aquest rostre tan estimat, que adorem en la Sagrada Eucaristia i reconeixem en la carn del germà sofrent" (*Christus vivit*, 299).

Sant Pancraç és representat en les imatges com un jove vestit amb una túnica romana. Sol portar un llibre obert amb la inscripció llatina *Veni-te ad me; et ego dabo vobis omnia bona*

("Veniu a mi i us donaré tota mena de béns"). Aquesta frase, inspirada en el llibre del Gènesi (Gn 45,18), ens anima a apropar-nos amb confiança a Déu Pare i a demanar-li tot allò que necessitem. Aquesta inscripció segur que ens recorda les paraules de Jesús quan diu: "Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar" (Mt 11,28).

Podem venerar la imatge d'aquest estimat sant a la parròquia de sant Pancraç del barri del Poblenou de Barcelona. Des d'allà, el nostre sant vetlla per tots els fidels. Entre ells, pels de l'escola La Sagrera, que atén nois amb necessitats educatives especials, i als quals vaig tenir el goig de visitar fa uns mesos. També trobarem sant Pancraç en una de les capelles de la basílica de Santa Maria del Pi. Expliquen alguns historiadors que durant la Guerra Civil la seva imatge no va ser destruïda, perquè el poble considerava que era un sant que vetllava pels més humils. Sovint la gent deia: "Aquest és un dels nostres."

Benvolguts germans i germanes, demanem a sant Pancraç que intercedeixi per nosaltres i que ens ajudi a ser apòstols valents, a posar la nostra confiança en Déu i a afrontar el futur amb alegria i esperança. ■

Francesc Conesa, bisbe de Solsona
i president de la Taula
Interconfessional
de Catalunya

“ELS CRISTIANS DEL SEGLE XXI CONTINUEM PROFESSANT LA MATEIXA FE QUE VA SER PROCLAMADA FA 1.700 ANYS A NICEA”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Del 20 de maig al 25 de juliol de l'any 325, sota l'autoritat de l'emperador Constantí, es va celebrar el primer Concili ecumènic de la història. Va ser a Nicea, avui ciutat turca d'Iznik. Enguany es commemoren els 1.700 anys d'aquest fet que uneix tots els cristians sota una mateixa professió de fe —amb el credo de Nicea— i que, per tant, és una bona notícia per al diàleg ecumènic. El dissabte 10 de maig, a les onze, la basílica de la Sagrada Família acull una celebració ecumènica commemorativa que esdevé, alhora, la primera gran celebració pública de la recentment constituïda Taula de Diàleg Interconfessional de Catalunya, i que presideix el bisbe de Solsona, Francesc Conesa.

Agustí Codinach

Francesc Conesa, bisbe de Solsona i president de la Taula Interconfessional de Catalunya i bisbe responsable a nivell espanyol per a l'aplicació del Sínode.

Què va significar el Concili de Nicea fa 1.700 anys, el primer Concili ecumènic de la història?

La qüestió sobre la qual es va centrar el Concili és molt important: si Jesucrist és, com deia Arri, un ésser inferior al Pare i creat per aquest o és, en canvi, “de la mateixa naturalesa del Pare”. El Concili va defensar la divinitat de Crist davant d’aquella heretgia, que estava molt estesa. Per això, partint d’un antic símbol de la fe de l’Església de Cesarea, es va elaborar el primer Credo vàlid per a totes les Esglésies, on es contenen afirmacions clares sobre la igualtat de Jesucrist amb el Pare. D’aquesta manera, recorrent a termes tècnics precisos —que avui ens poden resultar estranys— els pares reunits en el Concili de Nicea van voler preservar la fe reflectida en el Nou Testament sobre Jesús, sobre el seu Abbà i l’Esperit que havia promès.

El Concili ecumènic és una eina per preservar la comunió?

Una de les finalitats d’un concili ecumènic pot ser aquesta (identificar allò que trenca la comunió), però de fet en pot tenir moltes d’altres en positiu: repensar i reimpulsar la

proposta de la fe, revisar i reformar la vida de l’Església, créixer en comunió eclesial, etc. El Credo de Nicea, en particular, conté afirmacions que considerem fonamentals sobre el Déu en qui creiem els cristians. En la fe de Nicea ens reconeixem totes les Esglésies cristianes. Per això, discrepar d’alguna de les seves afirmacions fonamentals suposaria trencar la comunió. Si una Església o congregació negués, per exemple, la igualtat de Jesucrist amb el Pare, se situaria fora del que creuen conjuntament totes les altres Esglésies.

El Credo de Nicea és vigent, però caldria explicar-lo amb un llenguatge més contemporani, s’afirma en el llibre *Nosaltres creiem. Comentari interconfessional al “Credo” del Concili de Nicea. Com fer-lo més proper al creient d’avui?*

La percepció i l’expressió de la veritat revelada es fa sempre en la història i està sotmesa a les limitacions del que és històric. En la formulació i la interpretació de les veritats de la fe intervenen molts elements humans com el llenguatge, l’ambient cultural o el rerefons filosòfic des del qual es pensa. Per això, la

veritat sempre es podrà expressar de manera més completa i actual, en altres conceptes i en un altre llenguatge. Avui dia es fa necessària la renovació de les formes d’expressió de la fe, per continuar transmetent als homes del nostre temps el missatge de l’Evangeli.

La celebració de Nicea pot comportar avenços importants en el camí ecumènic?

La celebració de Nicea és una ocasió preciosa per adonar-nos que catòlics, protestants i ortodoxos compartim una mateixa fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant. Entre nosaltres ja hi ha importants vincles de comunió, que no cal menysvalorar. Com va subratllar el Concili, els qui hem rebut el baptisme i professem la fe trinitària, ja estem en una certa comunió, encara que imperfecta. L’objectiu de l’ecumenisme és fer créixer aquesta comunió existent perquè es converteixi en una comunió plena en la veritat i l’amor.

La celebració conjunta de la Pasqua enguany ha estat una felïç coincidència, però hi ha el desig d’establir que sempre sigui així.

Agustí Codinach

La Taula Interconfessional de Catalunya es va constituir el 28 de novembre del 2024 a l'església barcelonina de Sant Pau del Camp.

Quin missatge llançaria al món aquest fet tan important?

El desig d'assolir un acord sobre la data de la Pasqua ve de lluny. En un apèndix a la constitució sobre litúrgia del Concili Vaticà II ja es diu que l'Església no s'oposa a celebrar la festa de Pasqua un diumenge determinat de l'any, si els altres cristians hi estan d'acord. El papa sant Joan Pau II va tornar a proposar als orientals l'any 2004 unificar la data de la Pasqua. El papa Francesc hi va posar també molt d'interès. Tot i això, per ara no hem aconseguit posar-nos d'acord. Tant de bo arribi el dia en què tinguem un acord sobre la celebració de l'esdeveniment central de la nostra fe.

Quan el Sínode parla de "promoure iniciatives audaces en favor d'una data comuna de la Pasqua", quines poden ser aquestes iniciatives?

Penso que ja hi ha hagut iniciatives molt interessants sobre la data de la Pasqua. Per exemple, l'any 1977, el cardenal Willebrands, president del Secretariat per a la Unitat dels Cristians, va proposar que, en endavant, la Pasqua se celebrés el

diumenge següent al segon dissabte d'abril. Hi va haver respostes molt positives, sobretot de les esglésies i comunitats occidentals, però les esglésies d'Orient van demanar més temps per pensar la proposta. Penso que una iniciativa audaç —i potser més fàcil de fer— seria que els catòlics llatins adoptéssim el calendari dels orientals. De fet, moltes Esglésies catòliques de ritu oriental segueixen el calendari ortodox. No veig cap inconvenient des del punt de vista dogmàtic en el fet que també els catòlics llatins adoptem aquest calendari.

En el marc del 1.700 aniversari de Nicea s'ha constituït la Taula Interconfessional de Catalunya i el primer acte visible és la celebració a la Sagrada Família. Quin és el missatge que es vol enviar a la societat?

Els cristians de les diverses congregacions i Esglésies ens sentim units en la confessió de la fe de Nicea. Per això, quan vam constituir la Taula, vam pensar que seria una bona idea celebrar junts aquesta fe. És per aquest motiu que hem preparat un llibre, una sèrie de conferències i, molt especialment, un acte ecumènic a la basílica de la Sagrada Família per a l'ocasió. El missatge per a la societat és molt senzill: els cristians del segle XXI continuem professant avui la mateixa fe que va ser proclamada solemnement fa 1.700 anys, al Concili de Nicea. Aquesta fe ens illumina el camí de la vida i ens omple de goig i esperança.

L'Església més sinodal i participativa a la qual ens ha convidat el papa Francesc, en quins aspectes permet avenços en el camí ecumènic?

Quan parlem de l'Església com un poble que camina unit —sinodalment— no podem deixar de pensar en els altres cristians, que estan cridats a caminar amb nosaltres. Per això, el Sínode, des de l'inici, va tenir un fort accent ecumènic. El document final del Sínode reafirma el compromís ferm de l'Església per continuar i intensificar el camí ecumènic amb els altres cristians i convida a deixar-se enriquir pels germans i les germanes en la fe, superant prejudicis i visions partidistes. En el Sínode es realitzen també algunes propostes pràctiques per avançar com incloure la

“Nicea és una ocasió preciosa per adonar-nos que catòlics, protestants i ortodoxos compartim una mateixa fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant”

“Penso que una iniciativa audaç —i potser més fàcil de fer— seria que els catòlics llatins adoptéssim el calendari dels orientals”

“Estic convençut que el proper Papa assumirà el pla traçat per Francesc i el continuarà”

“Les dones tenen dret a incorporar-se plenament a la vida de l'Església, assumint llocs de responsabilitat”

memòria dels sants d'altres esglésies al nostre calendari litúrgic (sobretot dels màrtirs); preveure la participació de representants d'altres esglésies als consells pastorals i a les Assemblees eclesials o que hi hagi més presència de la dimensió ecumènica en la formació del poble de Déu i, especialment, dels candidats al sacerdoci. Es parla també d'imaginar formes de consulta i de discerniment en comú sobre qüestions d'interès, i se suggereix la celebració d'un Sínode ecumènic sobre l'evangelització.

Quan es parla de “trobar una forma d'exercici del primat que, sense renunciar de cap manera a allò essencial de la seva missió, s'obri a una situació nova”, a què es refereix exactament?

Aquest és un tema que ja va plan-tejar sant Joan Pau II a la seva encíclica sobre l'ecumenisme, on va fer una crida per trobar una nova forma d'exercici del ministeri petrí, perquè

pugui ser comprès per tots com un servei d'amor. En el Sínode es va fer freqüent referència a un document publicat el 2024 pel Dicasteri per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, que recull diverses propostes al voltant de l'exercici del primat del Bisbe de Roma. Es diu en el document final del Sínode que allí s'hi troben perspectives que permeten aprofundir la qüestió. D'altra banda, el Sínode demana canvis importants: que sigui efectiva una descentralització de l'Església, restituint als bisbes competències que els són pròpies i que ara estan centralitzades; que la legislació i les normes de l'Església tinguin estil sinodal i siguin fruit del discerniment eclesial; que hi hagi una major escolta de les Esglésies locals per part de la Cúria romana i que es faci una avaluació periòdica dels seus treballs. Aquestes i altres indicacions contingudes en el document final podrien ajudar a trobar aquesta nova forma d'exercici del primat.

Vostè és el bisbe responsable a nivell de la Conferència Episcopal Espanyola per a l'aplicació del Sínode, procés que conclourà el 2028. Amb aquesta decisió, el papa Francesc ha volgut comprometre el seu Successor i l'Església en el camí encetat?

El papa Francesc estava convençut que el camí de la sinodalitat era el camí que Déu demanava seguir a l'Església del tercer mil·lenni i, per això, va apostar molt fort per la sinodalitat. En la constitució sobre el Sínode (*Episcopalis communio*) va dissenyar un procés per ajudar a discernir la seva naturalesa i aplicar-la. Penseu que a l'Assemblea Sinodal la va precedir una important fase d'escolta, que va començar l'octubre del 2021. Després es va desenvolupar en dues sessions la fase de celebració (als mesos d'octubre del 2023 i del 2024). Ara queda pendent la tercera fase, que és la d'aplicació. En el pla dissenyat pel papa Francesc, aquesta fase acabarà amb l'Assemblea eclesial de l'octubre del 2028. Estic convençut que el proper Papa assumirà el pla traçat per Francesc i el continuarà.

En el seu llibre *Com ser una Església sinodal missionera* (Claret), fa 10 propostes per avançar en aquest camí. És hora dels fets? Què és el més urgent que cal fer?

© Vatican Media

El 30 de setembre del 2023 el papa Francesc i representants de diferents Esglésies van participar en una vetlla ecumènica de pregària prèvia a l'Assemblea Sinodal del 4 al 29 d'octubre.

Sí. És hora dels fets. Recordo que en les paraules que ens va dirigir el Papa l'octubre passat deia: ara és el moment que les paraules es transformin en fets. Per això, en el llibre vaig voler donar indicacions molt concretes, de passos que les diòcesis podem anar posant en pràctica. Crec que ens hi ajudarà també la guia que està preparant la Secretaria del Sínode. Es podria començar, per exemple, per revisar el funcionament dels consells parroquials i diocesans i per renovar-los o també per establir sistemes de rendició de comptes no només de temes econòmics sinó també de les decisions pastorals o, potser, es podria engegar una formació que sigui compartida per totes les vocacions en l'Església. Sense oblidar, tanmateix, que la clau de la sinodalitat no es troba en les estructures, sinó en l'espiritualitat. Sense una forta espiritualitat sinodal, correm el risc de moure moltes estructures però acabar construint castells a l'aire.

Encara que el tema del diaconat femení no va prosperar, vostè parla al llibre que les dones poden i han d'exercir funcions de lideratge en l'Església. En quines àrees encara es pot continuar avançant?

Les dones tenen dret a incorporar-se plenament a la vida de l'Església, per exemple, assumint llocs de responsabilitat a les Cúries, a la pastoral diocesana o a la vida parroquial o incorporant-se plenament a les facultats de teologia (com a catedràtiques o com a deganes) o formant part dels tribunals eclesiàstics o intervenint en la formació dels candidats al sacerdoti. Aquestes són algunes pistes que trobem en el document final del Sínode i per on podríem començar.

Solsona és una diòcesi on es practica la sinodalitat?

A Solsona es va treballar molt bé tota la fase d'escolta proposada pel Sínode i se n'ha acollit amb il·lusió les seves conclusions. Ara estem discernint en el consell de pastoral diocesà i en el consell presbiteral com podem créixer en sinodalitat. Hem iniciat un camí, com també han fet altres esglésies diocesanes.

El 3 de gener 2022 va ser nomenat pel papa Francesc com a bisbe de Solsona. Va arribar a una diòcesi profundament trabsalsada. S'han guarit les ferides? Què destacaria

de la sensibilitat i misericòrdia del papa Francesc envers la situació de la diòcesi de Solsona?

Puc dir amb satisfacció que el papa Francesc tenia molt present aquesta petita diòcesi de Solsona. Vaig tenir l'oportunitat de parlar diverses vegades amb ell durant les dues sessions de l'Assemblea sinodal i així m'ho va fer saber. D'altra banda, a nosaltres ens agrada mirar endavant i, per això, podem dir que, malgrat els nostres límits i les dificultats pròpies de cada moment i lloc, la nostra diòcesi es troba en un moment d'esperança confiada, caminant i treballant en el dia a dia, amb l'impuls i la guia provinents del pla d'evangelització que va ser aprovat el juny de l'any passat en Assemblea diocesana. ■

“A Solsona es va treballar molt bé tota la fase d'escolta proposada pel Sínode i se n'ha acollit amb il·lusió les seves conclusions”

“Puc dir amb satisfacció que el papa Francesc tenia molt present aquesta petita diòcesi de Solsona”

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un OSMOTIC i oblida't de comprar aigua envasada.

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

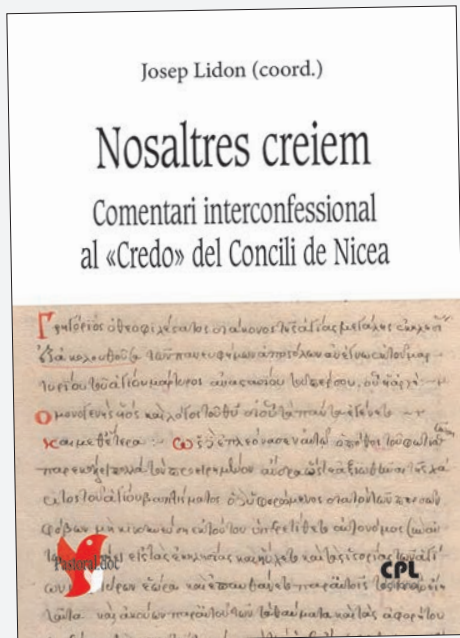

Cada capítol parteix d'un fragment del Credo de Nicea, que és desenvolupat des de la mirada contemporània

EL CREDO DE NICEA, AQUÍ I ARA

MARIA GUARCH

Cap de publicacions del CPL

La presentació del llibre s'havia de fer el 28 d'abril a Sant Pau del Camp (Barcelona), però a causa de l'apagada elèctrica es va posposar fins al 7 de maig a les 18.30 h.

Amb motiu dels 1.700 anys del Concili de Nicea (325-2025), la Taula de Diàleg Interconfessional de Catalunya impulsa el llibre *Nosaltres creiem*, en el qual catòlics, ortodoxos, protestants i anglicans uneixen veus per comentar, des de la seva pròpia vivència de fe, el Credo que va sorgir del primer Concili ecumènic de la història.

Nosaltres creiem no és un tractat teològic sobre la Trinitat, sinó una recopilació d'aportacions en què, partint d'un ordre preestablert, cadascun dels autors ha escrit de manera completament desinteressada, guiat per la seva pròpia experiència en l'àmbit que se li ha proposat. Cada capítol parteix d'un fragment del Credo de Nicea, que és desenvolupat des de la mirada contemporània, contextualitzant-lo per fer-lo entenedor als nostres contemporanis. El resultat és una obra plural, escrita amb un llen-

guatge proper, que connecta amb els reptes de fe del nostre temps: el descrèdit religiós, la recerca de sentit, el diàleg amb la ciència i la convivència entre religions.

Els temes tractats inclouen la naturalesa de Déu com a Pare amorós; la figura de Jesús com a Fill, Salvador i Paraula viva del Pare; i l'Esperit Sant com a dador de vida. *Nosaltres creiem* és una declaració de la fe compartida per tots els cristians: la fe viscuda, la fe que engendra esperança, la fe que continua salvant, la fe mil·lenària que hem de continuar testimoniant en el nostre entorn. Una lectura ideal per a qui vulgui aprofundir, comprendre o simplement deixar-se tocar pel misteri que, des de fa segles, inspira milions de creients.

Aquesta és una obra coral que té la voluntat de mostrar el que uneix les diferents confessions cristianes del nostre país. Són moltes les persones que hi han col·laborat; com a únic requisit, se'ls va suggerir que escrivissin amb un esperit constructiu i motivador, tenint en compte el repte actual que afrontem els cristians en un context de descristianització: "Sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra fe... suaument i amb respecte" (1 Pere 3,15).

Aquest llibre ha estat editat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona; Josep Lidon n'ha estat el coordinador i compta amb les aportacions de Julio Díaz Piñeiro, Jaume Triginé Prats, Antonio Cruz Suárez, Rafael Barrué Broch, Deborah Chapman, Eduardo Delás, Aurel Bunda, Marta López Ballalta, Daniel Palau Valero, Cyrille Argenti i Francesc Conesa Ferrer. ■

DAVID ABADÍAS
Bisbe auxiliar de Barcelona

El Concili ecumènic és l'eina que té l'Església per identificar les actituds, llenguatges i doctrines que trenquen la comunió

Nicea, el fill primogènit

El Concili convocat per l'emperador Constantí i celebrat a la basílica de Santa Eufèmia de la ciutat de Nicea, entre el 20 de maig i el 25 de juliol de l'any 325, fou el primogènit dels que amb el temps s'anomenaran concilis ecumènics i universals de l'Església en els seus 2.000 anys d'història.

Nicea encapçala la llista dels 21 concilis universals celebrats per l'Església catòlica. Però on radica la seva originalitat que fa que celebrem amb tanta atenció el seu 1.700 aniversari? Aquest privilegi li escau precisament en ser reconegut com el primer Concili ecumènic per totes les esglésies cristianes (catòlica, ortodoxa i protestants).

El terme grec *Oikoumene* (que etimològicament vol dir terra/espai habitat) té la seva arrel en la paraula *oikos* (casa) i en el verb *oikeo* (viure a casa pròpia). Nicea és primogènit en ser el primer Concili en què les esglésies cristianes es miren, senten i proclamen com una casa comuna, amb un llenguatge comú, amb una fe comuna que es professa per primer cop amb un credo comú.

No és que el sentiment d'unitat no fos present anteriorment, evidentment que ho és ja des l'era apostòlica; però també és cert que al llarg dels segles el risc

de ruptures, cismes, separacions, s'havia anat manifestant cada cop amb més força, sent l'arrianisme un dels seus exponents més clars i perillosos. Nicea, i a partir d'ell els concilis reconeguts com a ecumènics, seran la garantia que "estem a la casa comuna", que "habitem dins la casa que és l'Església". Qui no accepti un d'aquests concilis o alguns aspectes del mateix, estarà "fora de la casa", haurà trencat la comunió i per tant, en no professar la fe catòlica ni viure l'ortodòxia de la fe quedarà exclòs, separat, de la comunitat. El Concili ecumènic és l'eina que té l'Església per identificar les actituds, llenguatges i doctrines que trenquen la comunió. Des de Nicea fins al Vaticà II els concilis ecumènics són el garant i la protecció contra les heretgies que volen dividir o confondre; que atempten contra la comunió i l'autoritat; que deformen el *Depositum fidei* adaptant-lo i empentint-lo a la seva mesura. Els concilis ecumènics són els que determinen qui "viu dins la casa", que és l'Església.

Per això, tant els que rebutjaren Nicea en el segle IV, com els qui rebutgen el Vaticà II en els nostres dies, queden marcats i senyalats pels focus conciliaris, que són llum que indica on és la casa eclesial, i que a la vegada identifiquen la foscor que hi ha fora, aleshores i avui. ■

V

© Vatican Media

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem del **Conclave** amb articles d'**Ángeles Conde**, l'arquebisbe **Joan Planellas** i el cardenal **Lluís Martínez Sistach**, i recollim la **missa funeral** celebrada per l'ànima del **papa Francesc** a la **catedral de Barcelona** i a d'altres **diòcesis**

Elts bombers, durant el procés de col·locació de la xemeneia a la teulada de la Capella Sixtina d'on surt la fumeneia que reflecteix el resultat de les votacions dels cardenals reunits al Conclave.

“Universi dominici gregis” recull les normes relatives a la substitució apostòlica a la seu petrina

Tots els ulls mirant a Roma

Francesc descansa en una senzilla tomba a la basílica de Santa Maria la Major.

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

En el moment d'escriure aquesta crònica, encara no havia començat el Conclave, per la qual cosa era vigent el temps de seu vacant.

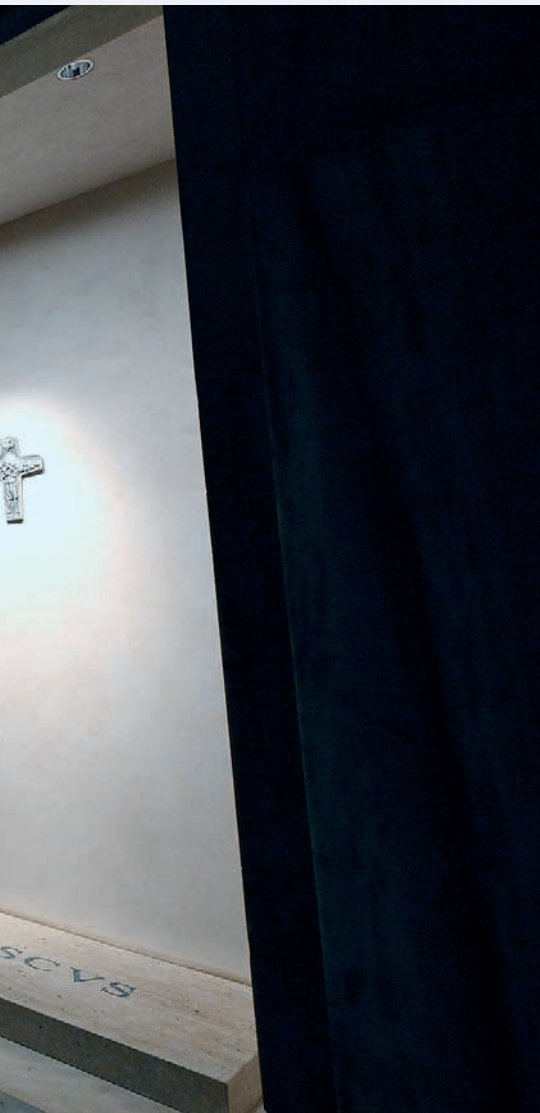
Universi dominici gregis és el full de ruta que ha de seguir l'Església en període de Seu vacant. És la constitu-

ció apostòlica del 1996 escrita per Joan Pau II que recull les normes relatives a la substitució apostòlica a la seu petrina. Aquest document va actualitzar l'anterior, *Romano Pontifici eligendo*, que tenia data del 1975 i va ser escrit per Pau VI.

Aquesta constitució apostòlica ha esdevingut, en el temps sense Papa, el “manual” per als cardenals convocats, en primer lloc, a les anomenades Congregacions generals, les assemblees organitzatives per a tot el que passa

després de la mort d'un Pontífex. Per exemple, *Universi dominici gregis* estableix que és el Col·legi cardenalici el responsable d'escollir el Papa reunit *cum clave*, sota clau, al Conclave. O que els cardenals hagin d'estar allotjats a Casa Santa Marta, la residència construïda per Joan Pau II dins dels murs vaticans després de l'experiència de dos conclaves del 1978. El que va escollir Joan Pau I es va celebrar sota les implacables temperatures romanes d'agost. Molts cardenals s'estaven en

allotjaments que ni tan sols tenien bany individual. Poc més d'un mes després se celebraria el Conclave del qual va sortir com a Pontífex Joan Pau II. Les condicions no serien gaire millors per als purpurats. Per això, Wojtyła va demanar que es construís una residència per a aquest tipus de contingències. Una de les qüestions logístiques que s'havien de resoldre en aquests dies és precisament si els 133 cardenals que

participaven en el Conclave podien estar còmodament allotjats en aquesta residència, en la qual viuen permanentment altres persones. Sense anar més lluny, i fins fa poc, el mateix papa Francesc.

133 era la xifra de purpurats que havien confirmat la seva participació al Conclave. Estaven convocats a la Ciutat Eterna 135 electors del Col·legi cardenalici, els cardenals menors de 80 anys. Dos purpurats, però, entre ells l'arquebisbe emèrit de València,

Antonio Cañizares, comunicaven la seva absència per motius de salut. La Santa Seu no va voler donar el nom de l'altre cardenal que no participaria al Conclave.

Durant alguns dies, i almenys a la premsa italiana, el focus de la informació es va centrar en un altre purpurat, Angelo Becciu. El 2020 el papa Francesc va retirar a l'ara exprefecte de Causes dels Sants les seves atribucions com a cardenal, entre les quals hi ha la possibilitat de participar al Conclave. Ha havia indicis que Becciu estava implicat en la desastrosa compra d'un edifici a Londres amb fons vaticans a un preu desorbitat. El 2023 el cardenal va ser condemnat per malversació per un tribunal vaticà. Està a l'espera que es resolgui la seva apel·lació. Mentrestant, durant dies va persistir en el seu intent de participar al Conclave fins que, finalment, va emetre un comunicat en el qual assegurava que acatava la decisió de Francesc i no entrava a la Capella Sixtina. No obstant això, a la nota reiterava la seva innocència.

En qualsevol cas, i des del principi, no s'havia comptabilitzat la presència del cardenal Becciu entre els 135 electors inicialment convocats a Roma.

El nombre de 135 cardenals electors és alt, però no és el primer cop que el Col·legi cardenalici assoleix aquestes xifres. Amb tot, mai tants havien participat en un Conclave. *Universi dominici gregis* indicava que el límit de participants en un Conclave ha de ser de 120, però aquesta disposició va ser derogada pel papa Francesc abans de la seva mort. Per tant, aquest Conclave compta amb un nombre elevat d'electors, provinents de 71 països. Això implica assolir un quòrum no vist abans. Participant-hi 133 cardenals, almenys 89 han de votar un mateix candidat ■

Aquest Conclave
compta amb un
nombre elevat
d'electors, provinents
de 71 països. Això
implica assolir un
quòrum no vist abans

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Viure en esperança

Preparant aquesta columna, m'arriba la trista notícia de la mort del papa Francesc; entre d'altres qualificatius, l'han anomenat el Papa de l'esperança; és més estem celebrant enguany el Jubileu de l'Esperança. Quin millor moment que aquest per aprofundir-hi?

Des d'un punt de vista, podríem dir "psicològic", és un estat d'ànim de caràcter optimista i que es basa en mantenir una sèrie d'expectatives, pel que fa a esdeveniments dels quals tenim la possibilitat raonable que resultin favorables.

Des d'un punt de vista bíblic, sabem que aquestes expectatives són segures; aquestes possibilitats són segures, perquè tenim la certesa ferma que aquest esdeveniment o esdeveniments tindran lloc, sobretot pensant en el camí de seguiment cristià, en les grans veritats revelades o pensant en l'anunci de l'evangeli. Tenim la certesa ferma que Déu Pare misericordiós actua en el nostre dia a dia perquè siguem feliços; o tenim la certesa ferma que Jesucrist viu, ha ressuscitat, i nosaltres ressuscitem amb ell.

Tenim la certesa ferma, la possibilitat raonable, i, per tant, l'esperança que Déu té cura de cadascuna de les seves criatures en tots els moments i circumstàncies de la vida, fins i tot en les més dures i difícils. I llavors, em sorgeix una pregunta, la mateixa que Jesús fa als seus deixebles quan se'ls apareix un cop ressuscitat: "Per què esteu torbats? Per què us venen al cor aquests dubtes? (Lc 24,38). Si veritablement creiem en la paraula de Jesús, per què vivim desesperançats? Una bona pregunta que ens podem fer durant aquest temps de Pasqua. Gràcies, papa Francesc, per recordar-nos que necessitem viure en esperança.

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

L'Esperit Sant i el Conclave

© Vatican Media

Les Congregacions generals són les reunions dels cardenals que precedeixen el Conclave i que faciliten que es coneguin entre ells.

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL
Arquebisbe de Tarragona

En el *Credo* trobem professada l'acció de l'Esperit Sant en dos moments: en el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu (Lc 1,35) i en l'inici de l'Església. El mateix Esperit que ha obrat en l'Encarnació i en la vida de Jesús ha estat enviat "per santificar contínuament l'Església", afirma el Vaticà II (LG 4). El Concili ha estat abundant en indicar què és l'"Esperit de Crist": vivifica, unifica i dirigeix l'Església,

perquè es tracta del mateix Esperit, el qui habita en el Cap i en els membres com a principi vital (LG 7). Amb tot, d'una manera subtil, el mateix Concili afirma que aquest Esperit de Crist "és val de l'estructura social de l'Església" (LG 8) per vivificar tot el cos. És a dir, l'Esperit és enviat a persones que ja existeixen i, per aquest motiu, no s'identifica merament amb elles. D'aquí que el pecat no s'atribueixi a l'Esperit. Però l'Esperit Sant es troba

íntimament unit a l'Església sense separació, però tampoc sense confusió. D'altra banda, les condicions del do i les condicions del treball de l'Esperit Sant són essencialment comunitàries. Ell obra en l'amor recíproc dels fidels,

com a Esperit d'amor i de comunió fraternes. No pot haver-hi una fe recta sense una vida de comunió fraternal. L'home d'Església sap que, en tota veritable llar, la caritat i la unitat són indispensables. La comunió és, justament, la unitat sense uniformitat, l'harmonia o la simfonia de veus i carismes diversos. És impossible concebre una Església on no hi actuïn simfònicament dons diversos, intercanvis i comunió, ni es vegi que en el seu interior és Déu

mateix, en el seu Esperit Sant, que hi actua, hi entaula relacions, comunica i estableix la unitat. El principi de l'Església, deia Möhler, és que "l'home no sabia portar una vida cristiana ni conèixer la seva religió sense la influència que exerceix en ell la comunitat dels fidels moguts per l'Esperit Sant". I Möhler assenyalava amb alegria que els apòstols no van rebre l'Esperit Sant més que "reunits en un mateix lloc, i en un mateix sentiment, no formant més que un conjunt de germans". En aquest punt, apareixen dos termes significatius: "reunits tots junts" i "unànimes", "unànimement" (Ac 1,14; 2,1.46; 4,24; 5,12; 15,25; Rm 15,6). És en la comunió amb tot el cos, quan hom pot albirar la veritat total. Cada cristià pot "parlar totes les llengües", afirma sant Agustí, "tan sols romanent en la unitat de l'Església, que les parla totes".

Aquesta rica teologia de l'Esperit Sant en la vida de l'Església ens ajudarà a entendre també la seva acció en els moments especialment sublims, com pot ser el Conclave per l'elecció del nou Papa. En la línia de la teologia descrita sobre l'Esperit Sant, el mateix Joseph Ratzinger, molt abans de ser Papa, l'any 1997 va ser preguntat per l'acció de l'Esperit Sant en el Conclave. I aquesta va ser la resposta: "Jo diria que l'Esperit Sant, més aviat, com un bon educador, ens deixa, diguéssim, molt d'espai, molta llibertat, sense abandonar-nos completament. Així, el paper de l'Esperit Sant hauria de ser entès en termes molt més amplis, no com si dictés el candidat pel qual s'ha de votar. Probablement, l'única seguretat que ens ofereix és que no embarcarem en la comesa. En la història, hi ha casos de papes els quals l'Esperit Sant no hauria triat." Per tant, l'acció de l'Esperit, dins el sentit de la fe, implica docilitat i sentit de comunió eclesial; i és únicament en aquesta docilitat i comunió quan hom troba sortida davant el que realment més convé per a la vida i la missió de l'Església.

En aquesta línia de docilitat a la veu de l'Esperit i de sentiments d'unitat eclesial, el papa Joan Pau II, a la constitució apostòlica *Universi dominici gregis* (24 febrer 1996), que regulava el que calia disposar davant la seu apostòlica vacant i l'elecció del Pontífex romà, exhortava vivament als cardenals electors que, "en l'elecció del Pontífex, no es deixin portar per simpaties o aversions, ni es deixin influir pel favor o el respecte envers ningú,

ni es deixin endur per la intervenció de persones importants o de grups de pressió, pels suggeriments dels mitjans de comunicació social, per la violència, pel temor o per la recerca de popularitat; sinó que, tenint present únicament la glòria de Déu i el bé de l'Església, després d'haver implorat l'auxili diví, donin el vot a qui, àdhuc fora del Col·legi cardenalici, considerin més idoni per regir amb fruit i benefici l'Església universal" (núm. 83).

Però també la resta dels cristians hem de fer el que ens correspon. Quan sant Pere es trobava a la presó, el llibre dels fets dels Apòstols ens afirma que "tota l'Església pregava insistentment per ell a Déu" (Ac 12,5). Afirmar Joan Pau II en el document esmentat: "Durant la seu vacant, i sobretot mentre es desenrotlla l'elecció del successor de Pere, l'Església es troba unida particularment amb els pastors i especialment amb els cardenals electors del Summe Pontífex i demana a Déu un nou Papa com un do de la seva bondat i providència." I afegeix: "A exemple de la primera comunitat cristiana [...], l'Església universal ha de perseverar unànimement en la pregària; d'aquesta manera, l'elecció del nou Pontífex no serà un fet aïllat del Poble de Déu que afecta sols al Col·legi dels electors, sinó que en un cert sentit, serà una acció de gràcies de tota l'Església" (núm. 84).

Per mitjà d'una pregària perseverant, tota l'Església ha d'invocar l'Esperit perquè susciti un home de Déu, que entengui el món canviant en què vivim, que no s'avergonyeixi de la força de l'Evangeli i porti al cor la joia i l'esperança de molts. La pregària és imprescindible abans i després de l'elecció del nou Papa. Una pregària carregada d'amor per l'escollit del Senyor és la millor manera de viure l'amor a l'Església, des del secret del propi cor i des de la comunitat que es troba per adreçar-se a Déu en aquesta hora crucial de la història. Com afirma sant Agustí, "cadascú posseeix l'Esperit Sant en la mesura que estima l'Església de Crist". ■

La pregària és
imprescindible abans
i després de l'elecció
del nou Papa

Records molt dins del cor

© Vatican Media

El Conclave que va escollir el papa Francesc l'any 2013.

**CARDENAL
LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH**
Arquebisbe emèrit de Barcelona

L'Església celebra un Conclave per elegir el nou Papa al servei de tota l'Església i del món. Fou l'any 2013 que es va celebrar l'anterior Conclave, en el qual fou elegit amb molta sorpresa i amb molta satisfacció un Papa que venia de lluny, del continent llatinoamericà i de les perifèries de l'Església: el cardenal Jorge Mario Bergoglio.

Quins records portem en el nostre cor d'aquest nou Papa per primera vegada sud-americà? Jo que vaig ser cardenal elector —tenia menys de 80 anys— recordo moltes coses dels dies 12 i 13 de març de 2013 d'aquelles reunions eclesials. La "fumata blanca" d'una votació va anunciar a la plaça de Sant Pere, plena de pelegrins, el que confirmà una veu cardenalícia: "*Habemus Papam.*"

Els dies del Conclave eren especialment per a nosaltres, cardenals electors, dies de pregària i d'estimació a l'Església per assolir sintonia amb l'Esperit Sant i votar el nou Papa.

Vaig experimentar quelcom molt

positiu i fins i tot necessari. Els dies previs a l'entrada al Conclave es celebraren les Congregacions generals dels cardenals. Penso que van ajudar a conèixer més els altres cardenals i sobretot els continguts de les intervencions van ajudar a la mateixa celebració del Conclave. Aquestes Congregacions generals avui són encara més necessàries atesa la composició actual del Col·legi cardenalici, que s'ha universalitzat moltíssim.

De fora estant, abans d'entrar a la Capella Sixtina, vaig pensar que tremolaria en escriure a la papereta de vot el nom del qui en consciència pensava que era el candidat que de-

sitjava Jesús, qui ens mirava des del presbiteri de la Capella Sixtina en un impressionant fresc del Judici final, de Miquel Àngel.

Pensava que em tremolaria la mà, però no fou així en les diverses votacions amb els altres 120 cardenals que érem els electors. Perquè aquest acte

postea de l'elegit Jorge Mario Bergoglio fou: "Il nome di Francesco, il Poverello d'Assise." Un cardenal amic de l'elegit, que seia al seu costat, el va abraçar i li va dir: "No t'oblidis del pobres!" Francesc ha acomplert aquesta consigna del seu amic fins el mateix moment de lliurar a Déu la seva ànima!

importantíssim per al present i el futur del servei que l'Església ha de prestar als seus membres, als creients i al món, el fèiem en el si de l'Església i en un acte eminentment eclesial i ens sentíem en comunió amb tota l'Església i tots els creients que pregaven amb nosaltres.

Tot avançant en el recompte dels vots de les successives votacions, quan els resultats s'anaven proclamant, ja vàiem que el candidat s'acostava a la majoria necessària i en la perspectiva d'una "fumata blanca", la joia ens omplia els cors.

Un cop escollit el nou Papa, se li va demanar si acceptava l'elecció i quin nom escollia per ser nomenat. La res-

A la mateixa Capella Sixtina, el nou Papa es va presentar ja vestit senzillament com vesteix habitualment el Papa i va donar un to molt personal i molt religiós en parlar als qui omplien la plaça de Sant Pere i dir-los que els cardenals electors, que havien de donar un bisbe nou a Roma, "l'havien anat a buscar a la fi del món".

Acabada la seva presentació als presents a la plaça de Sant Pere, el nou Papa va compartir el sopar amb tots els cardenals a Santa Marta, on ell i nosaltres vivíem els dies del Conclave, i que fou la seva residència habitual al Vaticà. En acomiadar-nos i desitjar-nos una bona nit, encara va afegir: "Que

Les Congregacions
generals avui
són encara més
necessàries atesa la
composició actual del
Col·legi cardenalici,
que s'ha universalitzat
moltíssim

Pensava que em
tremolaria la mà,
però no fou així en
les diverses votacions
amb els altres 120
cardenals que érem
els electors

Estimat papa
Francesc, perdona'ns
pel pes del molt
treball que et vam
demanar en elegir-te.
Gràcies i fins al cel!

Déu us perdoni el que heu fet amb mi. Vosaltres aviat tornareu a les vostres diòcesis, i jo em quedo aquí."

Cada visita a la Capella Sixtina té per a mi uns records, molt especials, del que vàrem fer i del que vàrem pregar amb el nou Papa en aquells dies de març de l'any 2013. Honorant el sant d'Assís, el papa Francesc s'ha fet sempre molt proper a moltíssimes persones, especialment els pobres, els emigrats, els refugiats, els descartats i els necessitats, de tota condició, pels qui ha estat una benedicció. Estimat papa Francesc, perdona'ns pel pes del molt treball que et vam demanar en elegir-te. Gràcies i fins al cel! ■

Més de 500 persones van assistir al funeral diocesà presidit pel bisbe Javier Vilanova i concelebrat pel bisbe David Abadías

La catedral de Barcelona acomiada Francesc

Catedral de Barcelona

IGNASI MIRANDA

Barcelona

La catedral de Barcelona va acollir el 29 d'abril el funeral diocesà pel papa Francesc, presidit pel bisbe Javier Vilanova i concelebrat per l'altre auxiliar, David Abadías, així com per bona part dels canonges i un nombrós grup de preveres. El celebrant, assistit pels diaques Josep Vidal i Santi Claret, amb la participació també de molts diaques de l'arxidiòcesi, va recordar a l'inici de l'Eucaristia la força del que s'havia viscut la setmana anterior a Roma, abans i després de les exèquies per l'ànima del Pontífex argentí.

En l'homília, el bisbe David Abadías va destacar que "el Sant Pare va escollir el nom del sant d'Assís, Francesc, un sant conegut per l'alegria, la senzillesa, l'autenticitat i l'abandonament en la providència amorosa de Déu". Dins un complet repàs en què el prelat va subratllar "l'alegria, la senzillesa i la misericòrdia" com els tres eixos d'aquests 12 anys de pontificat, Abadías va dir que "Francesc ha estat el rostre d'una Església alegre, joiosa en l'Esperit, portadora de la Bona Nova del Crist, que acull, que escolta, que guareix i que estima".

Sobre la segona gran qualitat de Francesc, el bisbe David va recordar

que el Pontífex argentí "ens ha mostrat des dels inicis una manera de fer molt propera, molt senzilla i espontània", i que "ens ha portat a la humanitat més profunda i més autèntica que trobem als evangelis, en l'actuar de Jesús com a Bon Pastor que dona i es dona, incansablement en bé dels altres".

I en entrar en la tercera gran qualitat del Sant Pare difunt, la misericòrdia, Abadías va assegurar que "no ha apartat la mirada sobre els més necessitats". Va apuntar igualment que "el seu 'fer olor d'ovella', el seu 'estar amb els altres', ha estat marcat preferentment per estar amb els qui més pateixen". A més, el bisbe auxiliar va recordar que

"el seu primer viatge va ser a Lampedusa per estar en contacte immediat i directe amb la tragèdia dels migrants", i que va fer "la seva darrera sortida a la presó Regina Caeli de Roma per estar amb els presos, un cop més, malgrat la seva debilitat".

Al final de la predicació, David Abadías va destacar que "al papa Francesc no li ha tremolat el pols ni la veu davant de ningú i menys quan es tractava de denunciar les injustícies i violències que pateixen els més febles", i que tenia clara la crida universal a "no apartar el rostre del pobre".

La missa, que va reunir més de 500 feligresos, va estar marcada per la sobrietat pròpia de la litúrgia de difunts i amb el color morat dels ornaments, i va acabar amb el cant del *Virolai* a la Mare de Déu de Montserrat. ■

DAVID ABADÍAS

"Francesc ha estat el rostre d'una Església alegre, joiosa en l'Esperit"

Els assistents a la missa llegint el número especial de Catalunya Cristiana dedicat al papa Francesc.

SOLSONA

Festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, a Tàrrega

El diumenge 27, en la festivitat patronímica de la Verge de Montserrat, es va celebrar una solemne eucaristia a l'altar major de la parròquia de Tàrrega, presidida per Mn. Xavier Romero, amb l'assistència de molts devots. En el transcurs de la celebració es va fer la benedicció del tradicional boix i al final els fidels passaren a venerar la Verge de Montserrat en la seva bonica i recollida capella.

TARRAGONA

Diada de Sant Jordi a la Llibreria de l'arquebisbat

El dimecres dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, un degoteig constant de persones van entrar a la Llibreria de l'arquebisbat per conèixer la seva oferta literària, centrada especialment en els llibres de temàtica espiritual i religiosa, però també amb un àmplia selecció de novel·les, assaigs, biografies, llibres infantils i juvenils, entre altres. No van faltar, tampoc, llibres del papa Francesc.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Celebració històrica del Sant Crist de Piera

La comunitat parroquial de Piera ha viscut enguany una celebració del Sant Crist ben especial i intensa. El dilluns 28 d'abril unes tres mil persones van participar activament als actes del Sant Crist de Piera. Una devoció que ja fa més de tres-cents anys que es manté i que aquest 2025, amb motiu de l'Any Jubilar, ha inclòs també la sortida en processó de la imatge del Sant Crist.

TORTOSA

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El 29 de març passat, es va celebrar al Seminari de Tortosa la 4a reunió del Consell Pastoral Diocesà, presidida pel bisbe Sergi Gordo. S'inicià la reunió amb una pregària, encomanant al Senyor la salut del papa Francesc. Tot seguit es va fer el res de l'Hora Tèrcia. Després es va projectar el videoclip *¿Para quién soy yo?* del grup musical Hakuna, que és l'himne del Congrés de Vocacions.

GIRONA

Calella acull una Pasqua Jove marcada per la mort del papa Francesc

El dissabte 26 d'abril, Calella va acollir la Pasqua Jove, organitzada per la Delegació diocesana de Joves i la parròquia maresmenca. Va presidir la jornada el bisbe de Girona i hi va participar més d'un centenar de persones. El programa es va haver de reajustar amb motiu de la mort del papa Francesc, i va incloure el seguiment del funeral en directe des de l'església.

VIC

Més de 200 joves al viacrucis de Setmana Santa

Com ja és tradició, el Dilluns Sant, la Delegació de Joves del bisbat de Vic va organitzar un viacrucis a Montserrat. Enguany hi van participar uns dos-cents joves i catequistes, el doble que l'any anterior, procedents de parròquies d'arreu del bisbat. Va ser, doncs, una experiència de sinodalitat ben enriquidora.

LLEIDA

Sor Trinidad celebra les noces d'or

La religiosa sor Trinidad del Corazón de María Rodríguez Canela, membre de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona, va celebrar el dissabte 26 d'abril els 50 anys de la seva professió religiosa, el 1975. Per celebrar-ho, es va fer una eucaristia a la capella de la residència d'ancians d'Aitona.

TERRASSA

Aplec diocesà dels malalts

El 26 d'abril el bisbe Salvador Cristau va presidir el 17è aplec de malalts al santuari de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell. Després de l'acollida, es va celebrar la missa, seguida de l'adoració del Santíssim, la benedicció als malalts i tots els presents, i finalment la veneració de la imatge de la Mare de Déu. La jornada acabà amb un pisolabis i el bisbe va aprofitar per saludar els presents.

URGELL

Missa funeral a la catedral d'Urgell pel repòs etern del papa Francesc

La catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell ha acollit el matí del 29 d'abril la missa funeral diocesana en memòria del papa Francesc, i en pregària pel repòs etern. Ha estat presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, acompanyat del bisbe coadjutor, Mons. Josep-Lluís Serrano, amb gran presència de sacerdots de la diòcesi.

Montserrat Esquerda, degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna (URL)

“ESTEM EN UNA REEMERGÈNCIA DE LA DIMENSIÓ ESPIRITUAL I DEL SEU ABORDATGE”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna

La trajectòria de Montserrat Esquerda Aresté s'ha forjat en la consulta pediàtrica, en la docència, en la bioètica i en els moviments d'acció catòlica. Ara fa un pas més en acceptar la responsabilitat de ser la nova degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna (URL): “A la meua edat, 55 anys, t'adones que el temps que et queda a nivell laboral l'has de dedicar a formar altres professionals en tot allò que hem anat aprenent i que hi ha la responsabilitat de traspasar un determinat model d'atenció a altres generacions. Quina millor oportunitat que fer-ho des d'una Facultat de Ciències de la Salut i des d'una institució, Blanquerna, amb l'ADN basat en l'humanisme cristià.” Per raons òbvies, Montserrat Esquerda resideix a Barcelona però amb un peu sempre a Lleida, on encara passa consulta pediàtrica a Sant Joan de Déu Terres de Lleida: “És molt important mantenir l'arrelament amb la pràctica clínica perquè en l'àmbit de la salut passen moltes coses i molt ràpides.” També manté un peu a l'Institut Borja de Bioètica, institució igualment

de la Universitat Ramon Llull, que ha dirigit els darrers deu anys. Esquerda presideix la Comissió de Deontologia del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya des de la seva creació, l'any 2019.

“Volem que els nostres estudiants portin la marca Blanquerna al seu ADN”, va afirmar en fer-se públic el nomenament. En què consisteix aquesta marca?

Hem de formar professionals en l'àmbit de la salut que combinin els més alts estàndards tècnics, el *high tech*, amb una visió humanística i ètica, el *high touch*. Dins el *high touch* s'inclou la sensibilitat humanista per atendre la persona de forma integral, que vol dir incorporar les dimensions biològica, però també la psicològica i espiritual. Aquest és el segell Blanquerna. A causa del nostre passat recent, hi ha paraules que ens fan una mica de vergonya però que hem de reivindicar sense por. De fet, cada vegada tenim menys vergonya d'utilitzar-les. Em refereixo a paraules com *compassió*, que és el profund compromís per ajudar l'altre, respectant-lo i partint de les seves

necessitats. Blanquerna té un ADN molt marcat de formar molt bé en el *high touch*. Cal potenciar-ho i perdre la vergonya. Kenneth Schwartz, un advocat que va patir una malaltia greu, va fundar abans de morir una fundació per promoure l'atenció compassiva a la medicina. Una de les seves frases més conegudes és “petits actes de bondat poden fer suportable allò insuportable”. Busquem formar professionals sanitaris compassius en aquest sentit, que no facin sols tècnicament bé la seva feina, sinó que, sovint amb molts pocs petits actes, ajudin les persones a transitar en els moments més durs de la seva vida. Per tant, un dels objectius és reforçar tota aquesta formació i impulsar les àrees que no siguin presents. Ens hi ajudaran alguns dels projectes Blanquerna, com el projecte Nexus de Blanquerna, com a espai transversal d'aprenentatge.

Què més ha de caracteritzar el bon professional en *high touch*?

Had'estar ben format en les qüestions relacionades amb el contacte amb l'altre: la comunicació, la relació i el maneig de valors com l'empatia

*La Dra. Montserrat Esquerda és la nova
degana de la Facultat de Ciències de la Salut
Blanquerna des del mes de febrer passat.*

i la motivació al canvi. Tots aquests aspectes són nuclears en l'atenció sanitària i tenen un impacte clar en la salut. El llibre *Compassionomics* mostra tota l'evidència científica que tenim en el sentit que els professionals sanitaris compassius tenen millors resultats de salut. Podem tenir el millor fàrmac del món, el que cura un cent per cent, però si el pacient no confia en el professional que l'hi prescriu i, per tant, no se'l pren, l'eficàcia passa a ser del zero per cent. Sabem, per tant, que els professionals empàtics i compassius aconseguen induir canvis saludables en major mesura i que són els que més bons resultats oncològics obtenen.

En els darrers anys s'han prioritzat molt les competències tècniques.

Sí, i ens venen anys de futur que seran molt interessants a causa de la digitalització de la medicina. Hi ha coses que ara valorem, com gestionar una gran càrrega d'informació i de dades, que les faran les intel·ligències artificials, mentre que el que realment ens aportarà valor serà que siguem bons amb el fet de raonar sobre aquestes dades, entendre el món de les persones que atenem i acompanyar-les a decidir, i aquí s'hi arriba amb el *high touch*. Hem de posar encara més valor en allò que considerem que és valuós. Hi ha un altre gran àmbit que són les situacions a la vida a les quals la tecnologia no donarà resposta i en què l'única cosa que podrem fer és acompanyar, i acompanyar d'una determinada manera. Davant de la mort d'un fill o d'una situació de final de vida, no hi ha respostes tècniques que valguin. Però no és només aleshores quan el *high touch* és important, sinó que és en tot el procés. En aquest sentit, considero que estem en una reemergència de la dimensió espiritual i del seu abordatge. Cada vegada en podem parlar més sense vergonya. La dimensió espiritual és una dimensió humana i, com a tal, la tenim tots, siguem o no religiosos. Precisament, som les persones que

“La nostra societat té dues crisis urgents que cal afrontar: l'envelliment i la salut mental”

Edifici de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna, al carrer Padilla de Barcelona.

venim d'una construcció religiosa les que hem de defensar, per als qui no la tenen, que rebin un acompanyament espiritual respectuós amb les seves creences o manca de creences. Atenem persones en moments que no són biològics, sinó biogràfics i, que per tant, tenen una dimensió espiritual. Néixer, emmalaltir o morir no són fets biològics, sinó biogràfics.

Morim massa als hospitals?

Quan m'ho plantejo, no tinc clar que vulgui morir a casa, perquè no m'agradaria imposar a la meua família la meua forma de morir. Morir és un fet comunitari. Per tant, per mi mateixa, si veiem com a família que la millor opció és l'hospital, doncs serà l'hospital. Tenim molt a fer en el tema del morir. Els professionals sanitaris hem d'estar molt formats per acompanyar a morir o per afrontar la mort i el dol. No pot ser que durant tot un grau no es parli de la mort i que una infermera es trobi la seva primera mort fent pràctiques, sense cap contacte previ. El *high touch* també permet formació en situacions d'alt impacte emocional o, com jo dic, d'ètica a flor de pell.

La Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna engloba Infermeria, Fisioteràpia, Nutrició, Farmàcia conjuntament amb IQS, alhora que col·labora amb el Grau en Enginyeria de la Salut de La Salle. Quan començareu a formar metges?

En una facultat de Salut, la Medicina hi té també el seu encaix i ja hi estem treballant. Totes les professions de la salut seran molt necessàries en el present i en futur. La nostra societat té dues crisis urgents que cal afrontar: l'envelliment i la salut mental. Ara ja tenim un problema amb l'envelliment, que serà enorme amb l'*elderly boom*, l'envelliment de la generació del *baby boom*. Tindrem una gran necessitat de professionals de la cura, així com de professionals per un envelliment saludable, cosa que es tradueix en una bona nutrició, un bon maneig de les cures, l'esport, l'ús correcte dels fàrmacs, però també l'educació, la cultura, la socialització i la dimensió espiritual. Sabem que hi ha una època de l'envelliment en què necessitarem unes elevades cures però hem d'intentar que arribi tan tard com sigui pos-

sible. En les properes dècades hem d'enfocar-nos molt en l'envelliment saludable, perquè així reduïrem el període de cures elevades. Com a societat hem d'assumir aquest repte però anem tard.

Anem tard també amb la crisi relacionada amb la salut mental, que va esclatar durant el confinament?

Jo que em dedico a salut mental infantil, ja abans de la pandèmia, veia com cada any pujava el nombre de pacients derivats. Amb la pandèmia esclata i podem dir que la salut mental surt de l'armari. Totes dues crisis — la salut mental i l'envelliment — estan molt vinculades al *high touch*. No necessitem més tecnologia per tenir nens saludables, ni totes les qüestions relacionades amb la salut mental han de ser abordades des de la psiquiatria. Hem d'actuar abans que les persones es trenquin i enfocar-nos molt amb allò que fa que un nen creixi sa mentalment. Necessitem més professionals i recursos per abordar la crisi en salut mental, però també necessitem construir una societat més saludable, i els professionals (de diferent àmbit) tenen un paper rellevant en l'acompanyament a les famílies. De la mateixa manera que parlem d'envelliment saludable també ho hem de fer d'infància saludable.

Aquestes crisis demanen una reflexió més profunda que afecta l'actual *modus vivendi* i els valors imperants a la nostra societat?

Com a societat hem canviat molt i molt ràpidament. Han canviat les famílies, la forma de relacionar-nos, l'escola, la implementació tecnològica. És el conjunt acumulat de canvis el que produeix l'impacte en les persones. Per això hi ha d'haver professionals que investiguin i acompanyin. Les famílies estan molt més soles amb la criança dels fills. Abans hi havia una família i una comunitat extensa, de manera que la criança no depenia només de la parella. Ningú no es desenvolupa com a persona sense els altres. Desenvolupar-nos com a adults sans, mentalment i físicament, és un procés no garantit per la nostra herència genètica. Hi ha un període en què molta part d'allò que serem depèn que s'hi hagin posat les peces correctes i en la nostra societat no garantim aquestes peces en molts dels nostres nens, per això es trenquen amb més facilitat. A diferència d'altres espècies, els humans

som molt dependents de la interacció per al nostre desenvolupament i al llarg de la nostra vida tindrem molts períodes de vulnerabilitat en què necessitarem els altres i, al final de la vida, necessitarem ser cuidats.

Tenim una societat massa individualista?

En bioètica hem parlat molt del dret de les persones i de l'autonomia, però ens hem oblidat que les persones som éssers antropològicament i ontològicament relacionals. Per tant, des del meu punt de vista, el problema és que hem fonamentat la bioètica occidental, molt vinculada a aquesta societat individualista, en una antropologia filosòfica que a allò que dona valor és a l'autonomia i a l'individu, que és falsa, o parcialment falsa, perquè sí que tothom vol prendre les seves decisions però ser humà és conuiu entre aquest anhel d'autonomia i aquest respecte a la relació.

Catalunya es caracteritza per la col·laboració públic-privada en àmbits essencials com l'ensenyament o la salut. Quina és la importància d'aquest tarannà?

“Ser humà és conuiu entre aquest anhel d'autonomia i aquest respecte a la relació”

Construir una societat forta requereix la implicació d'elements molt diferents: públic, privat i privat sense ànim de lucre, on se situen la majoria d'entitats de l'Església. En aquest sentit, la societat catalana té una tradició en l'àmbit de la salut que no es dona en altres comunitats autònomes. La societat catalana té una part important de la sanitat concertada perquè respecta el teixit que ja existia i el posa en joc, i jo crec que és un model d'èxit, i aquest és el model a defensar. Crec que com més agents hi hagi en un territori, més potent és aquest territori. Així mateix, cal destacar que Barcelona ha de ser poder ser un pol d'atracció d'estudiant internacional en l'àmbit de la salut. ■

HK INVEST

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

 936 170 916
616 854 891
696 620 072

 joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

 <https://hkinvest.es/>

 Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

La vocació és do, però també és una tasca a realitzar, donat que no és una crida etèria, sinó que demana una concreció

Vocació i vocacions

**JOAN PLANELLAS
I BARROSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benlloguts, en un Congrés sobre Vocacions de fa poques setmanes tingut a Madrid, sorgia el compromís de fer una Església vocacional i missionera, perquè —se'ns deia—, la vocació no es redueix a una feina o una tasca, sinó que implica “crida” i “missió”.

Abans de tot, la vocació constitueix el subjecte, la persona com a tal, perquè sorgeix d'una relació amb el Senyor. Davant el “somni modernista” d'autonomia personal i de subjectivitat, resulta que la vocació sorgeix sempre d'un “jo” que es troba “en relació”. I aquesta alteritat és constitutiva del jo i no merament una elecció personal. Per tant,

abans de tot, convé subratllar que la vocació sempre té un punt de par-tença: Reconèixer que som estimats per l'Altre en majúscules, és dir, pel Senyor, un amor que ens porta a l'existència, que ens dona la vida, que ens regala el do de la fe. La clau de ser cridats és, abans de tot, reconèixer que som estimats per Déu. Per tant, la vocació no és un extra al que som, no és un afegit a l'estructura antropològica fonamental, és el que som. I, si som estimats, som cridats també a estimar. És bonic pensar que el nom que portem cada un és el reflex del que estem dient: ens és donat i ens identifica. I ambell “se'ns crida”, perquè abans de ser cridats a fer quelcom concret en la vida, som “cridats amb” un nom.

El camí cap a la felicitat veritable passa per acollir aquest do que som i fer-lo florir per als altres, en una dinàmica de convertir-se en donació. Si ens sentim cristians, segur que el Senyor ens crida a donar i a donar-nos per mitjà d'una vocació específica. En aquest sentit, la vocació concreta no serà una autorealització —com afirmen els llibres de moda—, sinó reconèixer que el Senyor va tenir la iniciativa, ens va modelant en un procés de relació amb Ell. Per

tant, els sentiments propis, la subjectivitat, pensar en un mateix, no són el criteri últim, ni són creadors de la realitat, ni de la vocació. És el que li passa al jove ric de l'Evangelí: només es preocupa d'ell, dels seus béns, del que té, del que ha fet, del que pretén aconseguir, per més que sembli que està cercant la vida eterna (Mt 19,16-29).

Per tant, la vocació s'ha de visualitzar en una resposta concreta. Té un caràcter personal i dialògic amb el Senyor, de manera que és do, però també és una tasca a realitzar, donat que no és una crida etèria, sinó que demana una concreció. I sense la resposta concreta no hi ha vocació. Hom va responent a la vocació a mesura que fa passos cap a un horitzó de sentit. Aquest “sí” no implicarà necessàriament donar-lo en un moment determinat, sinó que en cada pas de la vida haurem d'anar actualitzant-lo.

Aquesta és la “cultura vocacional” que hem d'anar creant en la nostra Església. Si tenim cristians entregats, aleshores tindrem les vocacions específiques necessàries i convenients. Aquesta setmana vinent pregarem especialment perquè sigui així.

Ben vostre. ■

Preguem insistentment perquè el Senyor ens doni el pastor universal, successor de sant Pere a la seu de Roma, segons el seu cor

“Us donaré pastors segons el meu cor” (Jr 3,15)

ROMÀ CASANOVA
Bisbe de Vic

Escriu aquestes ratlles a una setmana de l'inici del Conclave dels cardenals, que té com a missió l'elecció del nou Papa per a l'Església catòlica. No sé si, quan estiguis llegint aquesta glossa, sabràs o no qui és el nou Pontífex, però, tant si ho saps com si no, el que sempre és vàlid és la pregària, tant per l'elecció del nou Sant Pare, com pel qui ha estat escollit i inicia el seu ministeri de Bisbe de Roma i, per tant, de pastor de l'Església universal.

Som en el temps de Pasqua. I una manera d'entrar en el misteri de la nostra salvació, per la mort i resur-

recció de Jesucrist, és aprofundir en les seves paraules: “Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles” (Jn 10,11). El nostre Mestre, per expressar el seu lliurament, causa de la nostra salvació, utilitza la imatge del pastor. Ell mateix, tal com apareix a l'evangeli de sant Joan, fa veure el contrast entre el bon i el mal pastor. La diferència entre l'un i l'altre és clara: donar o no la vida pel seu ramat. A Jesús, doncs, li escau plenament la definició de Bon Pastor; així ho ha expressat l'Església en la seva iconografia, des dels seus inicis.

De fet, en el diumenge quart de Pasqua, per iniciativa de sant Pau VI, celebrem la Jornada Mundial de pregària per les vocacions. Ja sabem —i no ho hem d'oblidar— que la vida de tot cristià té un sentit vocacional: donar resposta a la voluntat del Senyor, com a camí de santedat i de missió. La diversitat de vocacions —a la vida matrimonial, sacerdotal, diaconal, consagrada, missionera, contemplativa— és un do per a la mateixa Església i el món. Som el Cos

de Crist, i la diversitat de membres, en els carismes i crides, fa present de manera més clara la riquesa insondable de Crist enmig del món.

Les paraules del profeta Jeremies, “Us donaré pastors segons el meu cor” (Jr 3,15), ens esperonen a demanar al Senyor, de manera especial, per les vocacions d'aquells que són presència de Jesús, Bon Pastor, enmig de la comunitat cristiana i de la societat. Els necessitem a fi que no manqui l'Eucaristia —sobretot dominical—, que és la font de la comunió i la missió eclesial. El sacerdot apostòlic és insubstituïble en l'Església. Per això, també preguem insistentment perquè el Senyor ens doni el pastor universal, successor de sant Pere a la seu de Roma, segons el seu cor. Ho fem amb la certesa que l'Esperit Sant, que guia els passos de la comunitat eclesial, ha donat a conèixer, en la consciència dels electors, l'apòstol que conduirà els següents passos de l'esdevenir eclesial vers l'acompliment de la nostra esperança: la manifestació de nostre Senyor Jesucrist. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Jesús
i els diners

MONTSE DE PAZ

Biblista

Jesús sap que la pobresa material no és bona. Es compadeix dels pobres i al grup dels Dotze tenen una bossa comuna d'on reserven una part per a l'almoina. També és bo ser diligent i fer rendir els propis talents. Dit això, Jesús té paraules rotundes, no contra els diners en si, sinó contra la idolatria del diner. El problema no és la riquesa, sinó adorar-la. I això es reflecteix en la cobdícia i la gasiveria.

Mateu 6 ens crida a confiar en la Providència: cerqueu el regne i la resta us serà donada. Feu el bé, serviu, treballeu amb honradesa i no us obsessioneu. Déu proveirà. Les paràboles de Lluc: el ric i el pobre Llätzer, i el ric insensat, denuncien dues actituds injustes: la insensibilitat dels rics que ni tan sols veuen els pobres i la creença que els diners ho són tot i resolen la vida. Els dos rics acabem en la buidor i el turment. L'episodi del jove ric, relatat pels tres sinòptics, mostra com l'afeció excessiva als diners i als béns materials és un obstacle per seguir Jesús. Novament, el problema és posar els diners com a prioritat.

Jesús aborda dos temes ben actuals respecte als diners, que preocupen tothom: els deutes i els impostos. Els deutes esclavitzen; Jesús proposa el perdó i la misericòrdia. Amb les taxes, Jesús accepta pagar-les, com veiem quan parla de Déu i el Cèsar (Mc 12,13 i s. o en Mt 17,24 i s.). Però no els considera justos. En el seu temps, molta gent patia per deutes i la pressió fiscal sobre el poble era alta, fins a un 50% de la renda d'una família. Avui patim una pressió encara més gran i el deute i la usura mouen el món. Això ens porta a una reflexió cristiana sobre el nostre sistema econòmic actual!

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús, el Bon Pastor,
i nosaltres, les seves
ovelles

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Jesucrist és el Bon Pastor, diu l'evangelista sant Joan. Jesús va parlar que Déu era el pastor d'Israel, tal com afirmaven els profetes bíblics, i ho va rellegir a la llum de la seva pròpia identitat: ja no ens ho deia un profeta estàndard, sinó el Fill etern del Pare. Per això, l'Església primitiva va entendre ràpidament que entre Déu Pare i Jesús es dona una unitat intrínseca fortíssima: Déu Pare és font de la divinitat del Fill i el Fill procedeix del Pare.

Hi ha un credo antic, que ha caigut en desús, però que té la seva riquesa i la seva força, tant per la seva teologia com per la seva condició de ser oració —de fet, ho ha estat molts segles—: és el credo de sant Atanasí o *Quicumque*. En aquesta professió de fe, l'Església canta aquesta unitat íntima entre el Pare i Jesús. Són un en la divinitat, sense confondre's: "Al Pare ningú l'ha fet: ni el va crear, ni el va engendrar. El Fill hi és només del Pare: no ha estat fet ni creat, sinó engendrat. L'Esperit Sant ho és del Pare i del Fill: no ha estat fet, ni creat, ni engendrat, sinó que procedeix d'ambdós. Per tant, hi ha un Pare, no tres Pares; hi ha un Fill, no tres Fills, hi ha un Esperit Sant, no tres Esperits Sants."

Nosaltres estem cridats a endin-sar-nos en el misteri de la comunió

eterna i divina entre el Pare i Jesús, no només com a testimonis, també com a participants amb Jesús i en Jesús, gràcies a Jesús. Heus ací la gràcia de la vida cristiana.

Ho torno a dir: és especialment interessant que sant Joan insisteixi tant en la vida eterna. Jesús, segurament, va parlar més aviat de la Vida en majúscula. Aquesta vida és la comunió amb Déu. Aquesta comunió és el motor d'una vida humana orientada no des de la vessant material, sinó des dels béns del cel. És el que moltes vegades resem en la litúrgia i que ara l'Esclusiva ens el presenta com no només un Horitzó d'esperança en la més enllà, és també motor per a la vida present. La tristesa, les dificultats, les lluites ja no són fosca, són llum perquè han estat il·luminades per la vida eterna, és a dir, per la meta, a la qual Déu Pare ens crida, de la qual l'esperança cristiana ens informa. Aquesta vida, aquesta meta i aquesta esperança són el cor del missatge pasqual de Crist ressuscitat. Cap, cor i acció han rebut la llum de la vida de Jesús, és la vida del Fill etern del Pare. I aquest Fill ha compartit amb nosaltres allò que té més valuós: el seu ésser Fill del Pare etern, en el si de la divinitat única i sobirana. Bona Pasqua. ■

Diumenge IV de Pasqua

Lectura primera

Ac 13,14.43-52

Ara ens adrecem als qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: "Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: 'T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra'."

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Evangelí

Jn 10,27-30

Jo dono la vida eterna a les meves ovelles

Salm responsorial

99

Aclameu el Senyor arreu de la terra, doneu culte al Senyor amb cants de festa, entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, que és el nostre creador i que som seus, som el seu poble i el ramat que ell pastura. *R.*

Que n'és de bo el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles. *R.*

Al·leluia

*Jo soc el bon pastor, diu el Senyor:
jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, digué Jesús: "Les meves ovelles reconeixen la meva veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la

Lectura segona

Ap 7,9.14b-17

*L'Anyell serà el seu pastor,
i els menarà vora les fonts de l'aigua viva*

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: "Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls."

vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 4

Maig

11. DIUMENGE

IV Diumenge de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,14.43-52 / Salm 99 / Apocalipsi 7,9.14b-17 / Joan 10,27-30
SANTORAL: beat Domènec Iturrate, prev.; Eudald, mr.; Ponç, b.

12. DILLUNS

Fèria, **Blanc.** O bé, **Sants Nereu i Aquileu, mr.** (ML), **Vermell.** O bé, **Sant Pancraci, mr.** (ML), **Vermell.** Lectures: Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10. A Lleida: **Sant Anastasi, mr.** (S i MO), **Vermell**
SANTORAL: Aquileu i Nereu, mr.; Domènec de la Calzada; Electra, mr.; Francesc de Siena, prev.

13. DIMARTS

Fèria, **Blanc.** O bé, **Mare de Déu de Fàtima** (ML), **Blanc.** Lectures: Fets 11,19-26 / Salm 86 / Joan 10,22-30
SANTORAL: Maria-Dominica Mazarello, rel. i fund.; Miquel de Garikoitz, prev. i fund.; Muç, prev. i mr.; Pere Regalat, rel.

14. DIMECRES

Sant Maties, ap. (F), **Vermell.** Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17
SANTORAL: Gemma Galgani, vg.; Pasqual I, p.; Teodora Guérin, rel. i fund.

15. DIJOUS

Sant Isidre llaurador (MO), **Blanc.** Lectures: Fets 13,13-25 / Salm 88 / Joan 13,16-20
SANTORAL: Eufraasi, b. i mr.; Joana de Lestonnac, rel. i fund.; Torquat, b. i mr.

16. DIVENDRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 13,26-33; / Salm 2 / Joan 14,1-6
SANTORAL: Germer, b.; Honorat, b.; Joan Nepomucè, prev. i mr.; Margarida de Cortona, rel.; Simó Stock, prev.

17. DISSABTE

Del dissabte, **Blanc.** O bé, **Sant Pasqual Bailón, rel.** (ML), **Blanc.** Lectures: Fets 13,44-52 / Salm 97 / Joan 14,7-14
SANTORAL: Restituta, vg.

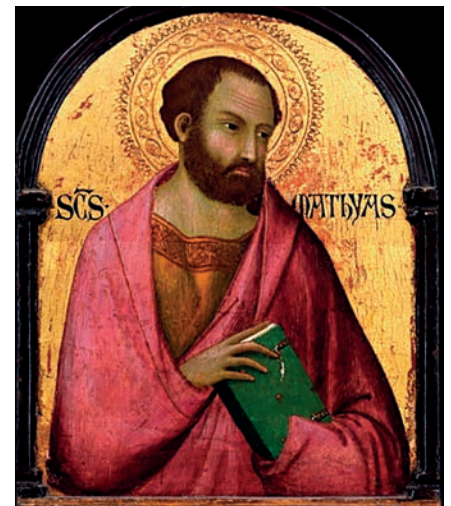

El Sant 14 de maig

Maties, apòstol

Un dels primers actes dels apòstols després de l'Ascensió de Jesús va ser trobar un substitut per a Judes, ja que el número dotze era molt significatiu per al Poble escollit. Per triar-lo, Pere va establir un únic criteri: que fos una persona que hagués seguit Jesús abans que ningú el conegués, i hagués continuat amb ell quan es va guanyar enemics, ja que havia d'esdevenir testimoni de la resurrecció de Jesús. Només hi havia dos homes que complien aquest requisit, Maties i Josep. Finalment, els apòstols van fer una pregària perquè el Senyor manifestés la seva voluntat, i Maties va ser l'elegit.

Aquesta és la primera vegada que sentim parlar de Maties al Nou Testament, que explica que va esdevenir el dotzè apòstol mentre esperaven la vinguda de l'Esperit Sant. Tot i que no hi ha gaire informació sobre aquest sant, se li atribueixen tres escrits apòcrifs, que donen testimoni de la seva entrega entusiasta a tot el que significava ser apòstol, inclosa l'evangelització, la persecució i la mort al servei del Senyor. La tradició diu que les seves relíquies descansen a Trèveris, a Alemanya, tot i que també n'hi ha a Roma (Santa Maria la Major) i a l'església de Sant Pere a Lima, Perú.

JORDI FONT

Vicepresident de l'Institut de Litúrgia
ad instar facultatis de l'AUSP

El ritu dels cinc grans d'encens que es fixen sobre el ciri simbolitza les llagues del Crist ressuscitat

Per què a la Vetlla Pasqual es posen uns claus d'encens al ciri pasqual?

Molts us haureu adonat que alguns ciris pasquals tenen, al centre, una creu feta amb claus d'encens que l'envolten, i també una data a l'entorn de dues lletres, l'alfa (A) i l'omega (Ω).

Què signifiquen aquests elements? I quan es posen? Un cop encès el ciri pasqual en la primera part de la Vetlla Pasqual, si es vol, amb un estilet es fa una creu damunt del ciri —com es feia ja en temps de sant Beda, el venerable, al segle VIII i que trobem en un sacramentari d'Arràs—, amb les lletres marcades A i Ω i les xifres de l'any en curs, tot dient: “Crist ahir i avui. Principi i Fi, Alfa i Omega. D'ell són els temps; i els segles. A ell la glòria i el poder. Per tota l'eternitat. Amén”, paraules que recorden la dimensió escatològica de la Vetlla. Les primeres paraules “Crist ahir, avui [...] i pels segles” estan tretes de la carta als Hebreus 13,8. La data de l'any dona la veracitat del signe: un ciri nou cada any. Com demana la circular de la Congregació per al Culte Diví sobre la preparació de les festes pasquals (1988): “Prepareu el ciri que, per a la veracitat del signe, ha de ser de cera, nova cada any, únic, relativament gran, mai fictici, perquè pugui evocar realment que Crist és la llum del món.”

I, un cop marcada la creu i els altres signes, es poden fixar els grans d'encens al ciri amb aquestes paraules: “Per les seves llagues; glorioses; ens guardi; i ens conservi; Crist, el Senyor. Amén.”

El ritu dels cinc grans d'encens que es

fixen sobre el ciri és un gest ideat a finals del segle X en ambient franc: apareixen a Amiens. Aquest ritu és completament ignorat pel ritu romà antic. En un manuscrit del monestir de Cluny, redactat pel seu abat Ulric, de l'any 1086, esmenta cinc grans d'encens que es fixen de manera estable.

Quin és el significat d'aquests grans? Com diuen les paraules que acompanyen el gest: és el símbol de les llagues del Crist ressuscitat. Recordem com en les narracions evangèliques de les aparicions del Ressuscitat, Crist mostra els forats dels claus a les mans i dels peus i la ferida del costat (cf. Lc 24,40). I en la narració del capvespre del mateix primer dia de la setmana, quan Jesús es posa enmig d'ells, els mostra les mans i el costat (cf. Jn 20,20), com també al cap de vuit dies, les mostra a Tomàs (cf. Jn 20,24-31).

No es pot arribar a Crist ressuscitat sense la creu, i per tant les ferides dels claus. La Creu existeix i no es pot passar per alt, però el sofriment queda traspasat pel misteri pasqual. Ja que la fe no resol els problemes, els dona sentit i un horitzó pasqual. El dolor per al cristià no desapareix, com els claus del ciri pasqual, però pren un sentit pasqual. De fet la *kènosi* (l'abaixament i el sofriment) travessa tota la vida de Jesús, des del naixement fins a la mort, i es fa present en la Litúrgia, sobretot en els sagraments. Aquests claus en el ciri pasqual ens recorden que hem de viure les pròpies febleses com a lloc de trobada amb Déu. ■

El pessebrista papa Francesc

El Papa contempla el pessebre de la Capella Sixtina el 25 de desembre del 2019.

JORDI CURCÓ PUEYO

President de l'Agupació Ilerdenca de Pessebristes

L'Agupació Ilerdenca de Pessebristes es va sumar a les mostres de condol per la mort del papa Francesc amb dos gestos simbòlics. Un va ser la col·locació d'un llaç negre al fanalet de l'àngel que il·lumina la imatge de sant Jaume dels Fanalets a la capella del Peu del Romeu. L'altre fou el toc de difunts de la campana de la mateixa capella la tarda del Dilluns de Pasqua, a càrrec d'un membre de la junta directiva de l'entitat, en record i pregària pel Papa difunt.

Calia fer-ho des de la petita capella del bell mig del carrer Major de Lleida, seu social de la nostra entitat? Doncs sí que calia! Els pessebristes lleidatans, de la mateixa manera que els d'arreu del món, tenim motius més que sobrants de ser agraïts amb Francesc i recordar-lo en aquests di-

es de dol per la seva mort, que ens ha commogut a totes i tots, com un bon i entranyable pessebrista.

Només cal fer esment de la carta apostòlica *Admirabili signum*, que el papa Francesc va escriure i signar a Greccio, el santuari del pessebre, l'1 de desembre del 2019, sobre el significat i el valor del pessebre. Va ser el primer Sant Pare que va dedicar un text apostòlic al pessebre. Per al món del pessebrisme és tan important aquest document apostòlic que la nostra entitat va fer-ne una edició que en aquell Nadal vam distribuir entre tots els socis pessebristes i que des d'aleshores està disponible a la nostra pàgina web (pessebristeslleida.com), on tothom pot consultar-la i llegir-la.

A la introducció, el Papa explica el motiu d'haver-la escrit: "Amb aquesta carta voldria encoratjar la bella tradició de les nostres famílies que en els dies previs del Nadal preparen el pessebre." Francesc anima

a continuar fent el pessebre a casa i en els espais públics, o a recuperar-lo en els llocs on s'hagi perdut la tradició. Argumenta que el pessebre causa sempre "sorpresa i admiració" i que "ens commou" perquè "manifesta la tendresa de Déu". En el text descriu els personatges i elements que el conformen i en fa una lectura centrada en la "humilitat" i la "misericòrdia amb els germans i germanes més necessitats".

Pel que fa a la preparació del pessebre a casa nostra, Francesc assenyala que és una bona ajuda per "reviure la història que va passar a Betlem" i "convida a sentir-nos implicats en la història de la salvació, contemporanis de l'esdeveniment que es fa viu i actual en els més diversos contextos històrics i culturals".

Per tot plegat, expressant sentiments de tristor pel seu traspàs, els pessebristes lleidatans volem palesar el merescut agraïment al pessebrista papa Francesc. Al cel sia. ■

 Cartes

Està encallada l'Església catòlica?

No em considero un home de lletres, com tampoc versat en tecnologia, però com sol dir la dita castellana, “cada maestrillo tiene su librillo”. Surt a col·lació el desfasament o contrast existent, avui dia, quant a ortodòxia eclesial entre catòlics practicants o no practicants, i ja no diguem entre el món laic (laïcisme, *menfotistes*, ateus, agnòstics i d’altres).

Els qui creuen i pensen que l’Església ha de canviar i adaptar-se als vaivens d’aquesta societat majoritàriament profana, indecent i corrupta, s’obliden d’una cosa molt essencial i sagrada per a tot bon cristià: la Paraula de Déu o els Evangelis d’una sola presa, i no en fascicles i a gust humà. Com, per exemple, la castedat i la virginitat.

Jo em pregunto i convido, a la vegada, a unes respostes: per què l’Església catòlica continua celebrant el dogma de la Puríssima? Com a resposta, valgui també l’exemple: pot ara l’Església de Jesucrist desvalorar, revocar o menysprear el valor material i de castedat que va dur a la mort la joveneta santa Maria Goretti? O potser retornar el cap a Joan Baptista, a qui el tetrarca Herodes va ordenar decapitar per així fer callar la seva consciència en l’acusació d’adulteri —avui és el pecat més comès— feta a aquest per Joan Baptista (vegeu Mt 14,1).

Els que ho creuen d’aquesta manera, negant el fonament més ferm

i sagrat de la fe, són uns il·lusos i insensats. També un dels pecats més detestables d’aquesta societat —a més de negar l’existència de Déu— és la corrupció, en les seves facetes més variades. Pot fer veure Déu sobre tot això que no se n’adona? Els homes i les dones sí que poden fer-se els despistats i, fins i tot, tolerar-ho tot, però Déu, no!

JOSEP VIDAL i BORRÀS

Més paradigma tecnocràtic

A l’encíclica *Laudato Si’* el papa Francesc va oferir un breu desenvolupament del paradigma tecnocràtic que està darrere de l’actual procés de degradació ambiental. És, com afirmava el Sant Pare, una manera d’entendre tant la vida com l’acció humana que s’ha desviat contradient la realitat fins a danyar-la. En el fons consisteix a pensar “com si la realitat, el bé i la veritat brollessin espontàniament del mateix poder tecnològic i econòmic”.

Com a conseqüència lògica, i seguint l’argumentació de Francesc, d’aquí es passa fàcilment a la idea d’un creixement infinit o il·limitat, que tant ha entusiasmat economistes, financers i tecnòlegs.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D’ANDALUSIA

Algú espera vora el llac

“Quan ja clarejava, Jesús s’aturà vora l’aigua, però els deixebles no el reconegueren.” El relat se situa en el marc de la vida quotidiana dels deixebles, que havien tornat a casa seva i a la seva feina de pescadors, després dels dies de la passió, mort i resurrecció del Senyor. Mentre tot semblava haver acabat, Jesús novament va a buscar els seus deixebles. Els troba al costat del llac, on havien passat la nit a les barques sense pescar res. Les xarxes buides, en certa manera, eren com el balanç de la seva experiència amb Jesús: l’havien conegut, ho havien deixat tot per seguir-lo, plens d’esperança... i ara? A l’alba Jesús es presenta, però no el reconeixen.

A aquests pescadors cansats i decebuts, el Senyor els diu: “Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.” Els deixebles van confiar en Jesús i el resultat va ser una pesca increïblement abundant.

Davant d’aquest relat evangèlic, a fora, al carrer, els mil relats sobre l’apagada massiva a Espanya. La temptació més greu seria asseure’s a la butaca del lament, oblidant que hi ha coses que només s’aprenen travessant un tsunami. Preocupats per sobreviure, constatant cada cop més la nostra feblesa, no ens resulta fàcil reconèixer entre nosaltres la presència de Jesús ressuscitat, que ens parla des de l’Evangeli i ens alimenta en la celebració de la cena eucarística. Tot pot començar novament. Tot pot ser diferent.

L’ambient pasqual continua en capitals i pobles d’Andalusia: la festa de les creus i dels patis, la fira d’abril, les visites constants, en bona part turístiques, també amb l’aroma de les “peregrinacions”.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D’ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

En recordança de l'abadessa Maria Lourdes Solé

Ramon Ferrandis/El 9 Nou

L'abadessa Maria Lourdes Solé és la primera per la dreta.

**VÍCTOR
RODRÍGUEZ I ÍÑIGO**

Enfilo la carretera anant cap a casa després de passar el matí de Dissabte Sant al monestir de Sant Pere de les Puel·les. Entre les pregàries d'aquest dia d'espera, la dotzena llarga de monges de la comunitat m'han aollit una estona per parlar-me de la seva germana Maria Lourdes Solé, traspasada fa pocs dies als 91 anys d'edat i de vida. Ella va ser abadessa entre els anys 1979 i 2000 i, sobretot, una monja que va deixar empremta a la comunitat, estant més de 70 anys al monestir.

Arribant a casa, recordava el dia que va morir. Les monges van poder donar-me la informació justa

per comunicar públicament el seu traspàs. Deixar-ho així, sense explicar res més —o alguna cosa amb profunditat— després de tants anys dedicats a la comunitat, a la fe i als altres, ens semblava injust i vam quedar que passats uns dies en parlaríem amb tranquil·litat. Aquell dia, quan la Roser Caminal, l'actual priora administradora, va trucar-me des de l'hospital per donar-me la trista notícia, seguidament em va passar amb la mare Esperança Atarés, l'abadessa emèrita, perquè em donés algun detall més de la seva vida. Des de l'altra banda del telèfon, emocionada i amb la veu trencada, no li va sortir cap paraula per dir-me.

En aquell moment, il·lús de mi, vaig pensar que “les monges també ploren”. I evidentment que ho fan: riuen, ploren i s’enfaden ben segur de tant en tant. La fe no ens pren als homes els sentiments més humans i menys quan es tracta de la pèrdua d’una persona que ha marcat la vida comunitària de tantes dones que han decidit lliurement pregar, treballar i viure plegades entre les mateixes parets per tota la vida.

I és que els monestirs són petits exemples de democràcia, on les mateixes monges escullen qui volen per abadessa seguint les indicacions de sant Benet, que ho deixa clar: “rigor i dolcesa, l’abat mostri adés severitat de mestre, adés bondat de pare.” Perquè, etimològicament, la paraula “abat” ve de l’arameu *Abba*, que vol dir “pare”. I entenem pel paper de pare, també el de mare. I és que, per a una comunitat, una abadessa és mare i germana alhora. Sorgeix escollida d’entre iguals per posar-se al capdavant del grup, ja que la resta de monges l’escullen perquè hi veuen unes qualitats que creuen escaients perquè les lideri.

Però, com era Maria Lourdes Solé? Abadessa durant més de vint anys d’una de les comunitats monàstiques més antigues del país (porten avantatge a Montserrat) i que ha estat cabdal per a la història de Barcelona i de Catalunya.

UNA ABADESSA DEL CONCILI

La comunitat actual destaca que va ser la continuadora de l’obra conciliar empresa per l’anterior abadessa, Clara Palomares. Va fer molt per tal que el monestir de Sant Pere aprofundís i s’impregnés dels aires del Concili i també per reforçar la presència a Puiggraciós. La germana Catalina Terrats, memòria viva del monestir, remarca especialment el paper amb la llengua: “Va potenciar el català a la litúrgia. No ens vam esperar que arribessin llibres de Montserrat, els vam fer nosaltres. En vam fer tres-cents i van volar.” Elles dues s’encarregaven de preparar els textos i el capellà Domènec Cols posava la música a uns textos que encara avui es canten arreu.

“A mi em va espavilar molt, ja que jo no havia cantat mai i em va fer cantar, i fins avui dia que ho faig”, explica Maria Teresa Batallé. I és que en ser

mestra de formació, Maria Lourdes Solé sabia com tractar la gent i sobretot com ensenyar per treure les millors qualitats de cada germana. Abans d’abadessa va ser mestra de novícies, moment quan va entrar al monestir Esperança Atarés. “Va tenir molta paciència amb mi, cosa que li he agraït sempre.”

Tota la comunitat a l’uníson destaca la seva profunditat: “Anava al fons de les coses, però a la vegada era molt oberta i deixava fer.” “Era respectuosa i sàvia, deia les coses d’una manera que tu ja t’adonaves i descobries que allò no estava bé”, afegeix Esperança Atarés. Roser Caminal destaca també la seva saviesa i “les ganes de respondre al que la gent demanava, sobretot dels laics. Deia que més que oferir, calia dir que sí al que proposessin”.

Més enllà de les parets centenàries de Sant Pere, va ser presidenta de la Federació catalana de monges benedictines i iniciadora amb altres monges de la Comissió Interdiocesana de monges contemplatives de Barcelona. També va ser delegada d’Espanya al Simposi internacional de benedictines l’any 1987 que es va fer a Roma i va participar activament en el Concili Provincial Tarraconense.

Les monges benedictines tenen presència i servei al santuari de Puiggraciós des del 1973. Si bé al principi la comunitat al santuari va ser més estable, durant els darrers anys hi ha hagut un relleu més constant de monges. Maria Lourdes Solé va ser una de les monges que l’any 2013 va pujar al santuari a petició de l’abadessa. Tenia més de 80 anys i no va dubtar a acceptar i pujar a fer el ser

**Era una dona
d’una fe profunda
i serena que
transmetia aquella
pau i confiança que
en el món d’avui tant
costa de trobar
i que és tan
necessària**

apostolat allà durant sis anys amb Maria Teresa Solà, Maria Assumpta Maymó i Rosa Julivert

Allà dalt, a Puiggraciós, va ser quan jo la vaig conèixer personalment i vaig descobrir aquella bondat innocent d’un determinat tipus de monja que té alhora una enorme cultura. Una dona d’una fe profunda i serena que transmetia aquella pau i confiança que en el món d’avui tant costa de trobar i que és tan necessària. En ella també vaig reconèixer una valentia, la d’estar disposada, ja a les darreries de la vida, d’anar a viure dalt d’una muntanya amb tot el que això comporta de privacions i incomoditats.

Els darrers anys els va viure, com diuen les seves germanes, “*Unus inter pares*”, una entre les altres. Amb molta discreció i donant acció de gràcies de tot el que tenia i rebia. Com a profunda dona d’Església, no haguera volgut morir sense veure fet realitat el diaconat femení. Durant les seves darreres hores no va parar de repetir a les seves germanes que la vetllaven, que tenia set, set de Jesús. ■

Centre Odontològic
PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

La Caiguda de l'Home

(Gn 3,1-24 i Mt 4,1-11)

ORIO JARA

Escriptor i guionista

Molts cristians avui dia encara dubtem a vegades de l'amor de Déu

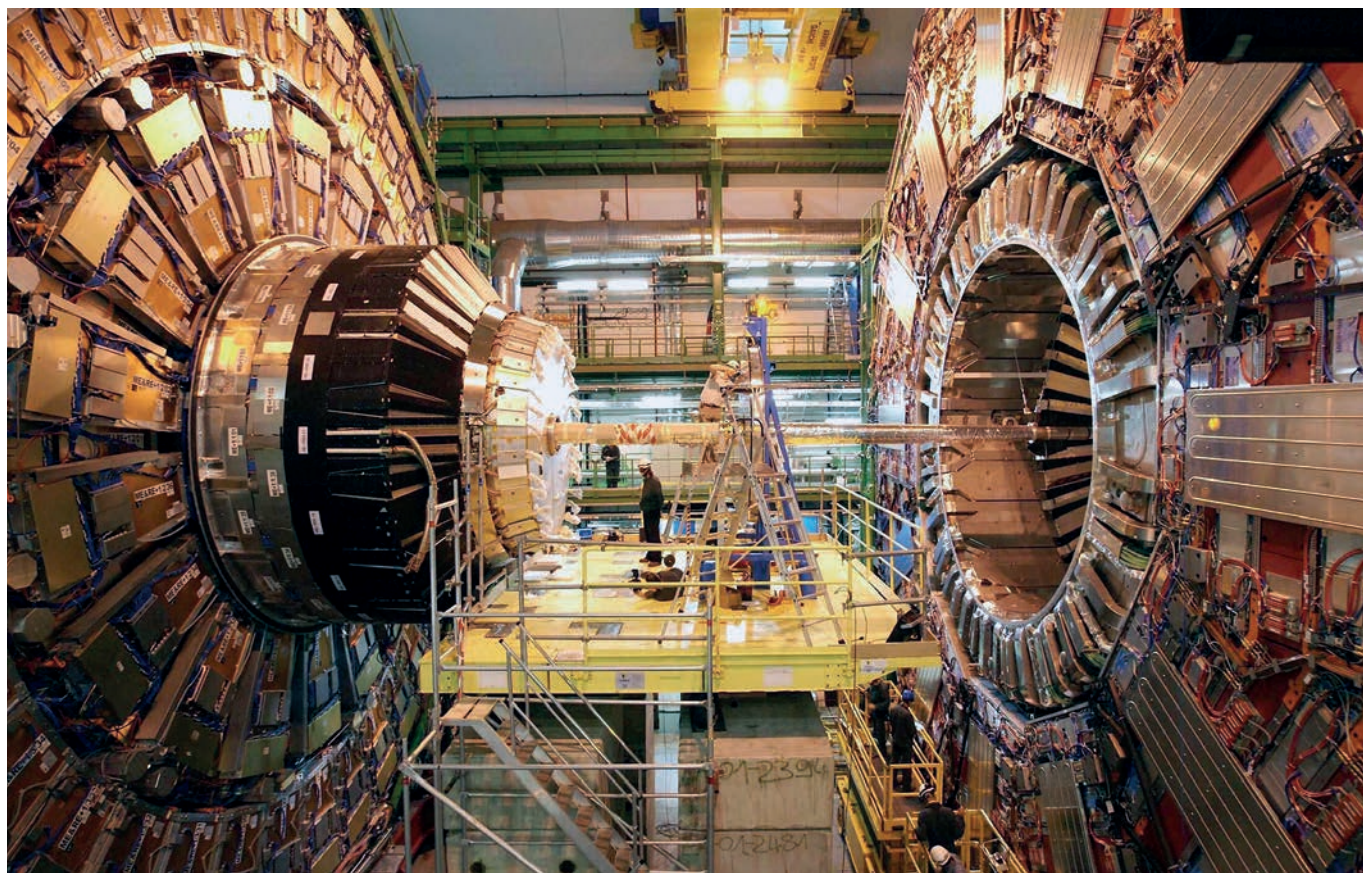
Podem confiar plenament en una cosa: Déu ens estima. No ens estima per alguna cosa que hem fet, no ens estima per cap mèrit nostre, no ens estima per cap pràctica que duem a terme... Déu ens estima perquè Ell és amor. Aquest amor és tan bèstia que Déu s'ha fet home i ha mort per nosaltres. Jesús ha viscut la vida que jo no puc viure i ha patit el càstig que jo mereixo pels meus pecats. Aquesta certesa és la clau de la caiguda d'Adam i Eva. Ells van desconfiar de l'amor de Déu. Com? Dubtant de la seva llei. És aquest el pecat que ens condemna a tots a viure lluny de Déu. Tan bon punt Eva mossega la fruita de l'arbre prohibit està escenificant que la seva voluntat i la seva autonomia estan per sobre de la santíssima i bona voluntat de Déu. El Senyor els ha donat un jardí abundant d'aliment i vida, amb una única excepció, un arbre prohibit. Déu els diu que Ell els estima i, per tant, si els demana que no mengin de l'arbre ho fa pel seu bé. Quina és la jugada de la serp? Fer dubtar a Eva sobre l'amor de Déu. Li diu que Déu l'enganya, que en realitat no li prohibeix menjar de l'arbre perquè es

preocupi per ella, sinó perquè Déu no vol que Eva sigui lliure i poderosa. La frase de la serp al paradís és el primer missatge motivacional de la història. La serp és el primer *coach* emocional. "Eva, tu pots ser el que et proposis. *Sky is the limit.*" Aquest missatge ha perdurat generació rere generació i ha florit de manera inquietant avui dia. La falsa idea que Déu ens vol reprimir. Aquesta és exactament la mentida que Satanàs va posar en el cor de la humanitat des d'Eva. Molts cristians avui dia encara dubtem a vegades de l'amor de Déu. Pensem: "Déu no pot estimar algú com jo." Si us passa ja sabeu qui ha posat aquest pensament en el vostre cor: Satanàs. L'enemic de Déu ens vol sempre espantats i dubtosos de la gran benedicció que suposa l'amor del Senyor.

És espectacular el paral·lelisme amb l'evangeli de Mateu. L'esperit porta Jesús al desert i l'home-Déu és temptat com van ser-ho Eva i Adam. La gran diferència és que Jesús entén l'amor inextingible de Déu i, en última instància, la plenitud absoluta d'aquest amor. No cal res més. Ni regnes i principats, ni riqueses. Ni tan sols pa. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Una partícula superenergètica intriga els astrofísics

Flickr / Chic Bee

Gran col·lisionador d'hadrons a Ginebra (Suïssa).

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Es tracta d'un neutrí, que s'ha detectat portador d'una energia molt més alta del que fins ara s'havia observat en neutrins còsmics. Els neutrins són unes partícules elementals subatòmiques qualificades entre els anomenats leptons i del tipus fermions. Com el seu nom indica, són neutres, no tenen càrrega elèctrica i la seva massa és molt petita. La seva existència va ser anunciada per

Wolfgang Pauli, l'any 1930, per explicar el que passa en la desintegració d'un neutró. Però no va ser observada experimentalment fins al 1956. Després s'ha vist que existeixen tres tipus de neutrins: electrònic, muònic i tauònic. Com que no tenen càrrega elèctrica, la seva detecció és difícil, però s'ha trobat la manera de fer-ho. Ja ningú no dubta d'aquesta partícula. I sabem que, a cada segon que passa, milers de milions de neutrins travessen el nostre cos, provinents de la radiació solar.

La col·laboració europea anomenada KM3NeT, que aplega més de 360 científics, enginyers i tècnics de 68 institucions de 21 països, establerta per a investigacions físiques, és la que ha detectat aquest neutrí superenergètic. La KM3NeT ja ha fet construir dos telescopis de neutrins situats al fons del Mediterrani, a una profunditat d'uns 2.500 metres, ARCA i ORCA, un a prop de Sicília i l'altre a la costa

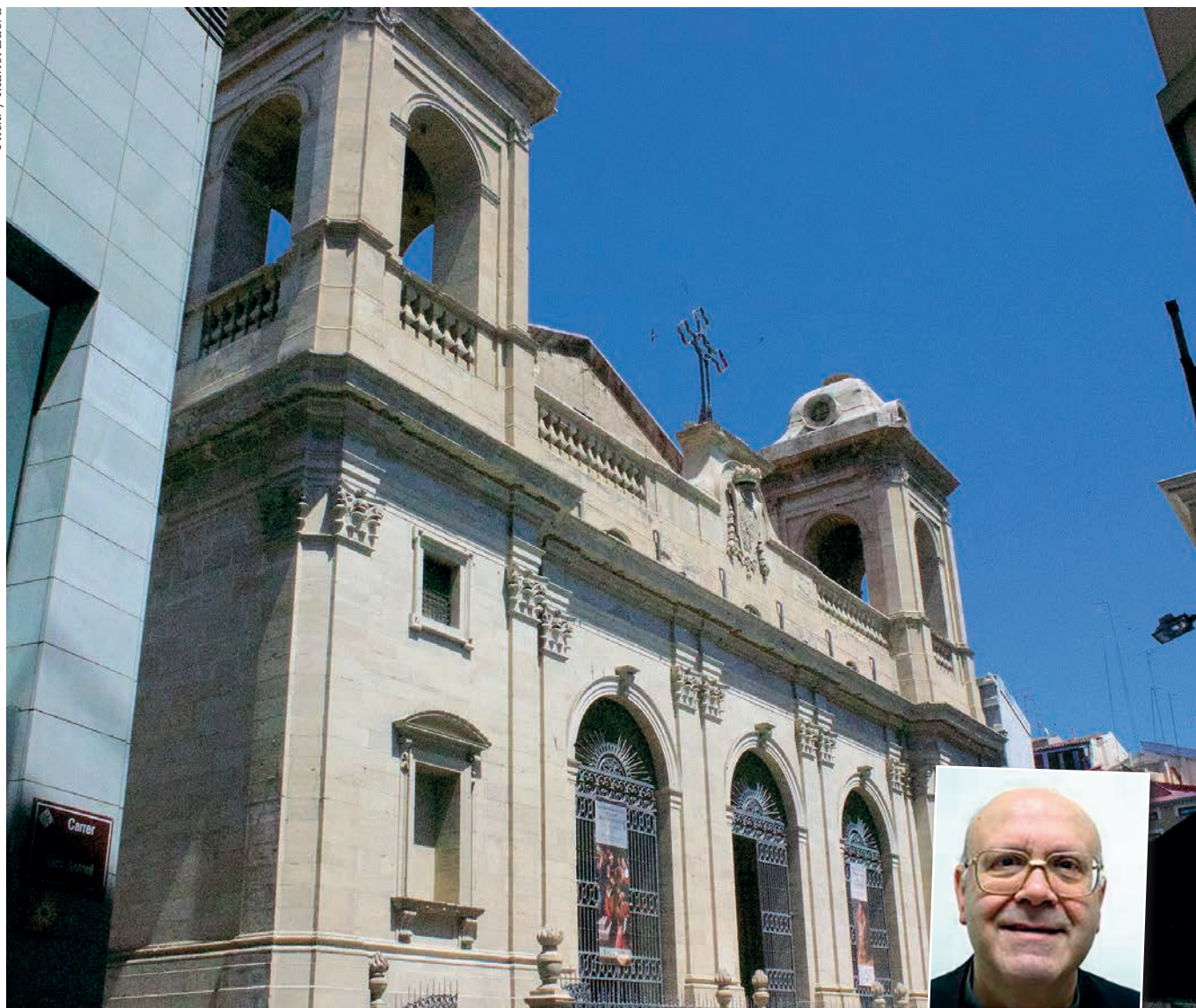
del Mediterrani francès. S'han volgut fer a profunditats marines perquè així radiacions d'altres tipus no hi arriben i la percepció és més neta. Encara no s'ha acabat la construcció del tot, però ja es comencen a fer observacions i una d'elles és la que ens ha donat la notícia d'aquest neutrí tan extraordinari que ha reaccionat topant amb un muó, i així s'ha pogut saber com era de gran l'energia que portava.

Futures observacions se centraran a detectar més esdeveniments com aquest i potser poder construir un mapa més precís de l'univers. I d'on podia provenir l'energia que duia el neutrí observat? Tot són hipòtesis: d'una explosió de supernova? D'una formació de forat negre supermassiu? D'una col·lisió violenta amb algun raig còsmic? No ho sabem i caldrà obtenir noves descobertes d'aquest tipus. Els astrofísics hi estan molt interessats. ■

GENT DE CASA

Joan Quer Camí

Flickr / Manel Zaera

Mn. Joan Quer era canonge de la catedral de Lleida.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Mossèn Joan Quer Camí va néixer a Aitona, al Segrià, el 12 de febrer del 1934. Va ser batejat dos dies després a la parròquia de Sant Antolí. Deu anys més tard, l'any 1944, va ingressar al Seminari diocesà de Lleida, on va ser ordenat sacerdot, a la mateixa capella, pel bisbe monsenyor Aurelio del Pino Gómez, el 18 de novembre del 1956.

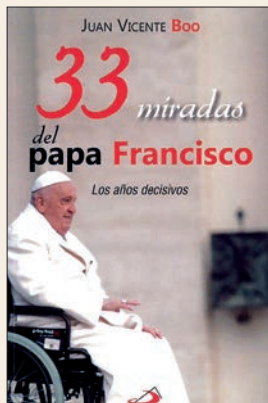
Els seus primers destins com a sacerdot van ser les parròquies de Binefar i d'Albelda, que avui no formen part de la demarcació diocesana, passant després a la Mare de Déu de l'Assumpció de Castellans, Sant Pere Apòstol de Puigvert de Lleida i Sant Joan Baptista de l'Albagés.

Posteriorment, va passar a la de la Nativitat de Serós; durant un període a la de Sant Antolí, al seu poble, en la qual havia estat batejat, i a la de l'Assumpció a Almenar.

Llevat de la primera època, en què mossèn Joan Quer va ser enviat als pobles aragonesos que avui formen part de la diòcesi de Barbastro, la resta de la seva missió pastoral la va viure sempre als pobles del Segrià, limítrofs amb la

comarca de les Garrigues. En totes les poblacions per on va passar deixà un bon record de persona modesta i fidel complidora de les seves funcions en una època difícil, quan la població rural emigrava massivament a la ciutat i es produïen grans transformacions en costums i maneres de viure.

Durant tot aquest temps d'exercici sacerdotal també va ser delegat episcopal de zona i arxipreste del Segrià. Passats els setanta anys, el 18 de setembre del 2007, va ser nomenat canonge de la catedral de Lleida. Des d'aquella data va residir a la capital lleidatana fins al moment de la seva mort, esdevinguda a Lleida el 9 de juny del 2015, als 81 anys d'edat i prop dels 59 de sacerdot. ■

JUAN VICENTE BOO

33 miradas del papa Francisco
 Editorial San Pablo, 2025, 164 pàg.

El periodista Juan Vicente Boo reflecteix en aquest llibre la visió que el papa Francesc tenia sobre el present i el futur de l'Església i de la seva tasca evangelitzadora. Se centra en els anys decisius del seu pontificat, del 2019 al 2024.

Llibres més venuts el mes d'ABRIL

PAPA FRANCESC
Esperança. L'autobiografia
 Rosa dels Vents

PAPA FRANCESC
Dilexit nos. "Ens va estimar"
 Editorial Claret

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA
Missa et mensa
 Editorial Albada

JOSÉ MARÍA GUIBERT SJ

Envíame, Señor
 Editorial Mensajero, 2025,
 152 pàg.

En aquestes pàgines es desvetllen les claus de la pastoral de sant Francesc Xavier: la seva habilitat per acostar-se amb autenticitat, guanyant cors, des de l'amistat i una proximitat que trencava fronteres.

JOSÉ EDUARDO AGUALUSA

El venedor de passats
 Edicions del Periscopi, 2025,
 176 pàg.

La guerra d'Angola s'ha acabat i en Félix Ventura, un negre albí, troba un negoci profitós adreçat a la nova burgesia: ven passats falsos. Novel·la sobre la manipulació dels mecanismes de construcció de la memòria col·lectiva.

ELISEU TRENC

Alexandre de Riquer, príncep del Modernisme
 Editorial Trípod, 2025, 263 pàg.

Llibre dedicat a la figura d'aquest polifacètic artista català, un dels grans exponents del Modernisme, amb obres poètiques i pictòriques, caracteritzades pel simbolisme, dins del camp del dibuix i les arts gràfiques: el cartellisme. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE CINEMA

Elogi del dubte

JOSAN MONTULL

Salesià

L'elecció d'un nou Papa ha estat un motiu suggeridor per al cinema que, en ocasions diverses, ha portat a la pantalla —des de gèneres diferents— aquest esdeveniment que durant uns dies manté en suspens el món. El director Edward Berger entoma aquest tema i el porta al setè art amb pols extraordinari.

Després de la inesperada mort del Summe Pontífex, el cardinal Lawrence (Ralph Fiennes) és designat com a responsable per liderar un dels rituals més secrets i antics del món: l'elecció d'un nou Papa. Quan els líders més poderosos de l'Església catòlica es reuneixen als salons del

Vaticà, Lawrence es veu atrapat dins d'una conspiració complexa alhora que descobreix un secret que podria sacsejar els fonaments de l'Església.

Lawrence intenta mantenir-se'n al marge, neutral i dialogant amb tots. A poc a poc, els cardenals inicien la seva peculiar campanya. Bellini (Stanley Tucci), amic del Papa mort; l'ultraconservador Tedesco (Sergio Castellito), disposat a fer retrocedir l'Església al que va ser dècades enrere; Adeyemi, de Nigèria, molt conservador i amb un passat que el persegueix; Trembley, del Quebec, manipulador i assedegat de poder.

Quan tot comença a rutllar, arriba per sorpresa un nou cardinal: Benítez, mexicà, a qui el Papa anterior havia assignat secretament a un ministeri a Kabul, l'Afganistan.

Les finestres i les portes es tanquen, els mòbils es guarden i comença l'aïllament. La germana Agnes (Isabela Rosellini), responsable de la Casa Santa Marta, sembla que coneix molts secrets de les intrigues cardenalícies. Lawrence ha d'afrentar tot el que va descobrint amb una fe vacil·lant.

La pel·lícula es presenta des del principi com un *thriller* excel·lent i respectuós. Els passadissos del Vaticà es converteixen en el símbol del laberint ètic en què éssers humans,

amb les seves grandeses i misèries, han d'enfrontar-se a ells mateixos i elegir, o ser elegits, per a una responsabilitat que els excedeix.

Totes les línies de pensament de l'Església van apareixent a la pantalla, però totes elles es manifesten dèbils i plenes d'una trama intrigant.

La producció és excel·lent, el vestuari, l'ambientació, la música... tot és magnífic. Les interpretacions doten de credibilitat aquest *thriller* claustrofòbic que atrapa des del començament i que és ple de girs i sorpreses al llarg del metratge, fins a arribar a un final sorprenent.

Sobresurt Ralph Fiennes en el paper del cardinal encarregat de dirigir el Conclave. Ha de fer front a un remolí explosiu d'emocions controlant permanentment les seves expressions i aparentant serenitat. El seu sermó inicial, fent un elogi del dubte i condemnant la certesa, és excel·lent. Com excel·lent és la seva interpretació, ponderada, suggeridora i plena de matisos.

No ens trobem davant d'una pel·lícula religiosa, és cert; però sí davant d'un film que, partint respectuosament d'una trama religiosa, construeix un laberint d'intrigues memorable.

Una gran pel·lícula de suspens, ni més ni menys. ■

"CÓNCLAVE"

DIRECTOR: Edward Berger (USA, Reino Unido 2024)

GUIÓ: Peter Straughan

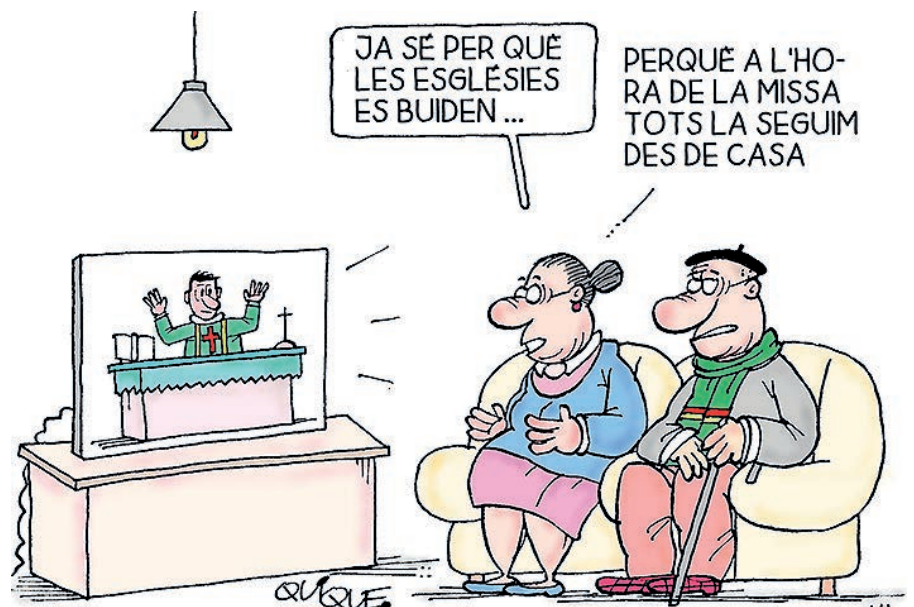
REPARTIMENT: Ralph Fiennes, Stanley Tucci, Sergio Castellito, Juan Lithgow, entre d'altres

MÚSICA: Volker Bertelmann

Regne Unit, 2024

115 min

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

Manifest d'esperança i desafiament

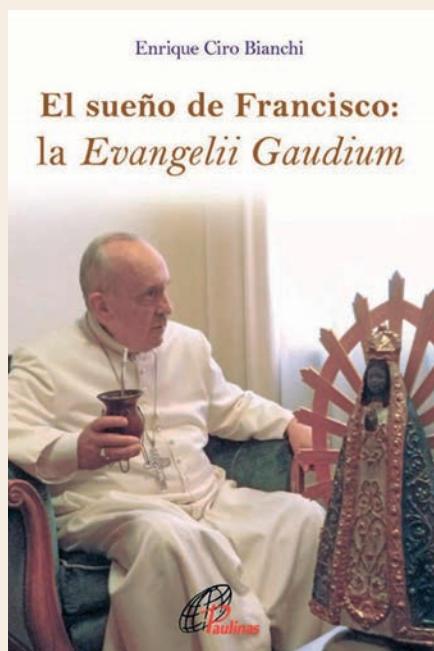
LLUCIÀ POU
Historiador i teòleg

L' *Evangelii gaudium*, publicada el novembre del 2013, es presenta com el text programàtic del pontificat del papa Francesc, reflectint les primeres intencions del Pontífex respecte d'una Església renovada i missionera. En aquest

document, Francesc proposa una conversió pastoral que transformi l'Església des dels seus fonaments i una "opció missionera capaç de transformar-ho tot". La visió que s'esbossa no és una ruptura amb el passat, sinó un aprofundiment de la idea d'una Església propera i en missió constant, cosa que ja es va percebre des dels primers dies del seu papat.

Un dels passatges més poderosos de l'*Evangelii gaudium* tracta el desafiament que implica l'evangelització, especialment en contextos difícils i complicats. En aquest sentit, el Papa afirma: "Qui evangelitza no renuncia al bé possible, tot i que corri el risc de tacar-se amb el fang del camí." Aquesta frase ressalta la importància de prioritzar el bé sobre les normes rígides i de reconèixer que l'evangelització no té lloc en un espai net i controlat, sinó en la complexitat de la vida real, on cal assumir riscos. La missió evangelitzadora no es limita a un acompliment de regles, sinó que convida a sortir a l'encontre de l'altre, a tacar-se les mans i arriscar-se per amor. Tot i que el discerniment sobre alguns temes no és fàcil, i l'oportunitat de fer certes reformes potser encara no ha arribat, l'esperit sí que ha quedat delineat.

Aquesta perspectiva és coherent amb la visió d'una Església "en sortida", que no s'enclaustra en la seva pròpia estructura, sinó que se'n va a les perifèries, a les zones on la llum de l'Evangelí necessita brillar més. L'*Evangelii gaudium* és una crida a una conversió radical de l'Església perquè visqui més plenament la joia de l'Evangelí, compartint-la especialment amb els pobres, que són els destinataris privilegiats del seu missatge. Un manifest d'esperança i desafiament, orientat a una Església viva, dinàmica i profundament compromesa amb el bé comú i la dignitat de cada persona. ■

ENRIQUE CIRO BIANCHI

El sueño de Francisco: la "Evangelii gaudium"
Editorial Paulinas, 2014, 118 pàg.

UN NOU LLINDAR

La fortalesa del Pastor

Posem la nostra mirada en Jesús, Bon Pastor. Fem-ho amb cor humil, ple de confiança, perquè, tot i que, conscients de la feblesa del ramat, ens encoratja la fortalesa del Pastor. Ho demanam amb tota l'Església: "Oh Déu, conduïu-nos al goig del vostre Regne i feu que la feblesa del vostre ramat arribi allà on ha arribat la fortalesa del seu Pastor." Tota l'acció "pastoral" de l'Església és acció del Pastor enmig del seu poble, perquè aquest se senti acollit i acompanyat amb la immensitat del seu amor.

És la constatació de la crida a dimensió missionera de tota acció evangelitzadora, essent sempre "deixebles missioners", com tantes vegades ens ho havia dit el papa Francesc. Aquesta ja és una línia d'actuació irrenunciable, que toca el cor de la missió i ens diu que el centre del missatge cristià és Jesús i que la salvació ens ve de la seva resurrecció. En Ell s'acompleixen totes les promeses, perquè a través seu Déu s'ha apropat al seu poble, l'ha beneït i l'ha orientat totalment cap a Ell.

Els primers cristians —com tampoc nosaltres avui— no ho van tenir fàcil, però el Senyor els acompanyava i la Paraula de Déu s'escampava pel testimoni dels qui la predicaven. "Us donaré uns pastors segons el meu cor" (Jr 3,15): Déu promet al seu poble no deixar-lo mai privat de pastors que el congreguin i el guiïn.

Preguem i treballem perquè la resposta a la crida sigui decidida i generosa. Fem-ho des de les instàncies en les quals ens movem: família, parròquia, escola i tants altres espais educatius, on ens comprometem a crear un clima apte perquè floreixi aquella "cultura vocacional" que ajudi a escoltar la crida del Senyor i animi a respondre-hi amb generositat.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

David Abadías, Marcos Aceituno, Pilarín Bayés, Ángeles Conde, Jordi Curcó, Juanjo Fernández, Jordi Font, Josep Maria Gavalda, Maria Guarch, Oriol Jara, Lluís Martínez Sistach, Marta Mir, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Montse de Paz, Pepe Pedregosa, Joan Planellas, Lluçia Pou, Quique, Víctor Rodríguez, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

AULES MOUNIER

El **dijous 15 de maig**, a les 19.00, lliu-
rament dels Premis Mounier 2025 al
Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231
- Barcelona).

“LECTIO DIVINA”

El **dijous 15 de maig**, a les 20.45,
adoració amb *lectio divina* a la parrò-
quia de la Mare de Déu de la Medalla
Miraculosa de Barcelona.

SCHOLA CORDIS IESU

Celebra el seu centenari amb els
actes següents: el **divendres 16 de
maig**, a les 19.00, acte acadèmic al
Seminari de Barcelona; a les 21.00,
sopar presidit per Mons. David Aba-
días; el **dissabte 17**, a les 17.30, missa
d'acció de gràcies presidida pel car-
denal Joan Josep Omella a l'església
del Sagrat Cor (c/ Casp, 27 - Barce-
lona).

ESCOLANS

El **dissabte 17 de maig**, a les 9.45,
trobada d'escolans al Seminari de
Barcelona.

CAFÈ TEOLÒGIC

El **diumenge 18 de maig**, a les 19.30,
sessió sobre *Els catòlics davant la im-
migració* amb Josep Miró i Ardèvol a
la basílica de la Concepció de Bar-
celona.

Girona

SANT ESTEVE D'OLOT

El **diumenge 11 de maig**, a les 18.00,
missa d'acció de gràcies per la con-
cessió del títol de basílica presidida
pel bisbe fra Octavi Vilà.

MARE DE DÉU DEL TURA

El **dilluns 12 de maig**, a les 19.30,
conferència *La devoció a la Mare de
Déu del Tura: una espiritualitat per a la
vida* amb Antoni Costa al seu san-
tuari d'Olot.

MAGDALENA AULINA

El **dissabte 17 de maig**, a les 12.00,
missa d'aniversari de la mort de
Magdalena Aulina a la parròquia de
Santa Maria dels Turers de Banyoles.
Presideix el bisbe fra Octavi Vilà.

Tarragona

MÚSICA

El **dimecres 14 de maig**, a les 19.00,
xerrada *Del barroc musical a les mani-
festacions musicals del segle XXI* amb
Oriol Pérez al Seminari-Casa de Cul-
tura de Tarragona.

ESPERANÇA

El **divendres 16 de maig**, a les 19.30,
Francesc Torralba parla sobre *Afron-
tar el futur amb esperança* a la parrò-
quia de l'Assumpció de Segur de
Calafell.

ARQUEOLOGIA

El **dissabte 17 de maig**, a les 11.00,
conferència *Arqueologia i litúrgia a
Tàrraco* amb Andreu Muñoz al Museu
Bíblic Tarraconense.

Terrassa

TAIZÉ

El **divendres 16 de maig**, a les 20.45,
pregària a l'estil de Taizé al monestir
de Sant Cugat del Vallès.

APLEC PASQUAL

El **diumenge 18 de maig**, a les 17.30,
XIX aplec pasqual *De la foscor a la
llum!* a la parròquia de Santa Maria
de Barberà del Vallès.

Vic

CASES D'OLIBA

El **dimarts 13 de maig**, a les 19.30,
conferència de Mn. Biel Seguí *El Mi-
racle del Sant Crist d'Igualada en el seu
context* a la basílica de Santa Maria
d'Igualada.

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dimarts 13 de maig**, a les 19.00,
Ignasi Roviró presenta el llibre *Hu-
mans a Auschwitz*, de Joan Albert Vi-
cens; el **divendres 16**, a les 18.30,
presentació del número 29 de la re-
vista *Domenechiana*.

“Veurem el naixement de noves formes de participació”

IGNASI MIRANDA I CARME MUNTÉ

“Va ser una experiència molt maca que persones d’arreu del món ens trobéssim per escoltar què demana l’Esperit a l’Església en aquest mil·lenni”, ens comenta la nord-americana Maria Cimperman, religiosa del Sagrat Cor de Jesús que ha participat en les assemblees generals del Sínode del 2023 i 2024 com a facilitadora i teòloga. També és la coordinadora de la Sinodalitat per a la Unió Internacional de Superiores Generals, que ofereix un servei de lideratge i suport a 1.900 congregacions religioses femenines d’arreu del món. Cimperman va participar en la desena edició de la Tribuna Joan Carrera.

Com hauria de ser una Església sinodal, on tots caminem junts?

Una Església sinodal seria aquella on es fan servir tots els dons de la gent, on tothom és necessari per tal de construir la pau, la justícia, però també els anhels espirituals. Així doncs, una Església sinodal seria aquella on tothom és benvingut, cridat a participar-hi, a oferir els seus dons, on hi hagi un autèntic sentit de renovació espiritual, un espai d’aprofundiment, i també on reflexionem sobre el moment actual. En conseqüència, una Església més participativa, més missionera, més oberta i més compromesa amb el món. També una Església que alimenta un Poble de Déu que anhela alguna cosa més profunda i significativa.

El papa Francesc, abans de morir, ens va convocar a un procés d’implementació del Sínode en diverses etapes des del maig i fins a l’octubre del 2028, en què hi haurà una assemblea eclesial a Roma. Com valora aquest nou procés?

És una notícia meravellosa. Aquest procés de tres anys convida totes les parròquies i Esglésies locals a deixar-se interpel·lar pel document final. Es tracta d’un espai meravellós de responsabilitat i transparència, on les idees que arribaran d’arreu del món es podran compartir. Així, si hi ha alguna idea que per exemple surt de Barcelona es podrà compartir amb gent de Damasc, o de Chicago, de tot arreu. Finalment, les conferències episcopals rebran els informes on se’ls convidarà a compartir aquestes idees. D’aquesta manera es fa present la bellesa de la diversitat. Al llarg de tres anys, doncs, s’anirà veient la renovació, els diferents esforços, l’*ad experimentum*. Crec que veurem el naixement,

MARIA CIMPERMAN

Religiosa nord-americana i facilitadora del Sínode

com una primavera, de noves maneres de participació.

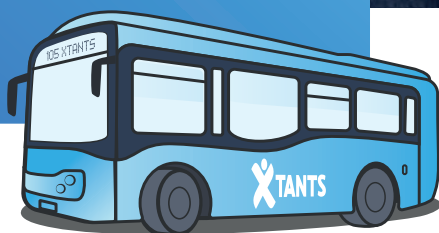
En el marc del Sínode, amb la participació de 56 dones per primera vegada amb veu i vot, s’ha parlat molt del reconeixement a l’aportació femenina dins l’Església. Com entén vostè un increment futur de la participació de la dona en l’Església, per exemple en llocs de responsabilitat?

Algunes coses es comencen a moure. Per primera vegada la responsable del Dicasteri per a la Vida Consagrada és una dona: la germana Simona Brambilla. Quan van sorgir els nous membres de la secretaria general del Sínode dels Bisbes, també hi van nomenar dues dones. En el paràgraf 60 del document del Sínode tota l’assemblea va ser molt contundent a l’hora de dir que hi ha moltes àrees del ministeri en què les dones poden actuar d’acord amb el Codi Canònic. Però està molt infrautilitzat, i això que no s’hi veu cap raó en contra. Jo ho veig així. I veig de debò que estem aprenent que les dones poden actuar en aquests àmbits. Crec que hi ha llocs i ministeris en algun racó del món que encara no coneixem. Són bones notícies per a l’Església i per al Poble de Déu; per al món.

Quan marques
la 'X' de l'Església
a la declaració
de la renda, el teu ajut
arriba més a prop
del que et penses.

Tan a prop, que hem creat
la Línia 105 Xtants
per ensenyar-t'ho.

XTANTS

Descobreix-ne més a:
linea105Xtants.es

